

Αριθμός 546/2017

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

Γ' Πολιτικό Τμήμα

Συγκροτήθηκε από τους Δικαστές: Ιωάννη Γιαννακόπουλο, Αντιπρόεδρο Αρείου Πάγου, Ευγενία Προγάκη, Ασπασία Μαγιάκου, Νικήτα Χριστόπουλο και Π. Σαλίχο, Αρεοπαγίτες.

Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριό του, στις 16 Νοεμβρίου 2016, με την παρουσία και της γραμματέως Σπυριδούλας Τζαβίδη, για να δικάσει την εξής υπόθεση μεταξύ: Των αναιρεσιόντων: 1) Δήμου ..., ως καθολικού διαδόχου του Δήμου ..., που επίσης διαδέχθηκε καθολικά την πρώην Κοινότητα ..., νόμιμα εκπροσωπούμενου από τον ... του, εδρεύοντος στον ..., που εκπροσωπήθηκε από τον πληρεξούσιο δικηγόρο Στέφανο Οικονόμου, 2) Περιφέρειας Κεντρικής Μακεδονίας - Περιφερειακής Ενότητας Χαλκιδικής, που διαδέχθηκε σε δικαιώματα και υποχρεώσεις την καταργηθείσα Νομαρχιακή Αυτοδιοίκηση Χαλκιδικής (ΝΑΧ) Ν 3852/2010 Καλλικράτης, εδρεύουσας στο Διοικητήριο ..., νόμιμα εκπροσωπούμενης από τον ... αυτής, η οποία εκπροσωπήθηκε από την πληρεξούσια δικηγόρο Μαρία Σαμαρά, με δήλωση του άρθρου 242 παρ. 2 του Κ.Πολ.Δ. Της αναιρεσίβλητης: ... (ΝΠΔΔ) που εδρεύει στο ... και εκπροσωπείται νόμιμα, η οποία εκπροσωπήθηκε από τους πληρεξούσιους δικηγόρους της Γεώργιο Χριστόπουλο και Αριστομένη Λαγιανδρέου.

Η ένδικη διαφορά άρχισε με την από 3-8-20016 αγωγή της ήδη αναιρεσίβλητης και την από 12-9-2008 πρόσθετη παρέμβαση της ήδη 2ης αναιρεσιούσας, υπέρ του 1ου αναιρεσιόντος, που κατατέθηκαν στο Πολυμελές Πρωτοδικείο Χαλκιδικής. Εκδόθηκαν οι αποφάσεις: 74/2010 του ιδίου Δικαστηρίου, 2290/2013 Εφετείου Θεσσαλονίκης .

Την αναίρεση της τελευταίας απόφασης ζητούν οι αναιρεσιόντες, με την από 6-10-2014 αίτησή τους.

Κατά τη συζήτηση της αίτησης αυτής, που εκφωνήθηκε από το πινάκιο, οι διάδικοι παραστάθηκαν όπως σημειώνεται πιο πάνω.

Ο Εισηγητής Αρεοπαγίτης Νικήτας Χριστόπουλος, ανέγνωσε την από 23-2-2016 έκθεσή του με την οποία εισηγήθηκε την απόρριψη της αιτήσεως αναίρεσεως. Ο πληρεξούσιος του 1ου αναιρεσιόντος ζήτησε να γίνει δεκτή η αίτηση αναίρεσης,

οι πληρεξούσιοι της αναιρεσίβλητης να απορριφθεί, καθένας δε να καταδικασθεί το αντίδικο μέρος στη δικαστική δαπάνη.

ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Με την κρινόμενη αίτηση αναίρεσης, προσβάλλεται η 2290/2013 απόφαση του Εφετείου Θεσσαλονίκης, η οποία εκδόθηκε αντιμωλία των διαδίκων και κατά παραδοχή της έφεσης της ήδη αναιρεσίβλητης [ενάγουσας], εξαφάνισε την 74/2010 απόφαση του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Χαλκιδικής και δέχθηκε, κατά ένα μέρος, ως ουσιαστικά βάσιμη την από 22-7-2006 αρνητική της κυριότητας των ακινήτων που περιγράφονται αγωγή της. Η αίτηση ασκήθηκε νομότυπα και εμπρόθεσμα (ΚΠολΔικ 552, 553, 556, 558. 564, 566 παρ. 1). Επομένως, πρέπει να ερευνηθεί περαιτέρω, ως προς το παραδεκτό και βάσιμο των λόγων της (ΚΠολΔικ 577 παρ. 3). Σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 80 ΚΠολΔικ αν σε δίκη που εκκρεμεί μεταξύ άλλων τρίτος έχει έννομο συμφέρον να νικήσει κάποιος διάδικος, έχει δικαίωμα, έως την έκδοση αμετάκλητης απόφασης, να ασκήσει πρόσθετη παρέμβαση για να υποστηρίξει το διάδικο αυτόν. Σε αντίθεση προς την κύρια, με την πρόσθετη παρέμβαση δεν προβάλλεται καμία ιδιαίτερη και αυτοτελής αξίωση, ούτε ζητείται η αναγνώριση δικαιώματος του παρεμβαίνοντος κατά των αρχικών διαδίκων. Ο προσθέτως παρεμβαίνων προσέρχεται στη δίκη όχι για να ζητήσει δικαστική προστασία έναντι των αρχικών διαδίκων, αλλά για να υποστηρίξει τις αιτήσεις του ενός από τους δύο. Δεν διευρύνει τα υποκειμενικά όρια της εκκρεμούς δίκης και δεν προσλαμβάνει την ιδιότητα του κυρίου διαδίκου, εκτός αν ανέλαβε τη δίκη κατ' άρθρο 85 ΚΠολΔικ. Περαιτέρω, η δίκη που ανοίχθηκε με την πρόσθετη παρέμβαση δεν είναι αυτοτελής και ανεξάρτητη, αλλά εξαρτάται από την κυρία δίκη που έχει ανοιχθεί με την αγωγή ή το ένδικο μέσο, από την οποία δεν μπορεί να χωριστεί και η περάτωση αυτής (κυρίας) επιφέρει και την περάτωση της δίκης που ανοίχθηκε με την πρόσθετη παρέμβαση. Περαιτέρω, από την παραπάνω διάταξη και το συνδυασμό αυτής με τη διάταξη του άρθρου 68 του ίδιου Κώδικα προκύπτει, ότι απαραίτητη προϋπόθεση για την άσκηση πρόσθετης παρέμβασης είναι η ύπαρξη εννόμου συμφέροντος, το οποίο πρέπει να προσδιορίζεται στο δικόγραφο της παρέμβασης κατά τη ρητή διάταξη του άρθρου 81 παρ. 1 εδαφ. β' ΚΠολΔικ. Έννομο συμφέρον προς παρέμβαση υφίσταται όταν με αυτή μπορεί να προστατευθεί δικαίωμα του παρεμβαίνοντος, ή να αποτραπεί η δημιουργία σε βάρος του νομικής υποχρέωσης. Πρέπει όμως αυτά, είτε να απειλούνται από τη δεσμευτικότητα, ή την εκτελεστικότητα της απόφασης, που θα εκδοθεί, είτε να υπάρχει κίνδυνος προσβολής τους από τις

αντανακλαστικές συνέπειές της. Έτσι για την άσκηση πρόσθετης παρέμβασης, δεν αρκεί το γεγονός ότι σε εκκρεμή δίκη μεταξύ άλλων πρόκειται να λυθεί νομικό ζήτημα, που θα ωφελήσει ή θα βλάψει τον προσθέτως παρεμβαίνοντα, γιατί υπάρχει ή πρόκειται να προκύψει σε άλλη δίκη μεταξύ αυτού και κάποιου από τους διαδίκους ή τρίτου συναφής διαφορά, αλλά απαιτείται η έκβαση της δίκης, στην οποία παρεμβαίνει, να θίγει από την άποψη του πραγματικού και του νομικού ζητήματος τα έννομα συμφέροντά του (ΟΛΑΠ 28/2007, ΟΛΑΠ 13/2006). Εξάλλου, αν η παρέμβαση απορριφθεί από το δικαστήριο της ουσίας για έλλειψη των προϋποθέσεων για άσκησή της, ο παρεμβαίνων δικαιούται να ασκήσει αναίρεση προβάλλοντας παράπονα, μόνο, για την απόρριψη της παρεμβάσεώς του εξαιτίας του λόγου αυτού (Ολ. ΑΠ 7/1991). Στην προκείμενη περίπτωση, όπως προκύπτει από την προσβαλλομένη απόφαση, το Εφετείο, σε σχέση με την πρόσθετη παρέμβαση που άσκησε, υπέρ του εναγομένου και ήδη αναιρεσιβλήτου, η Νομαρχία Χαλκιδικής, την οποία διαδέχθηκε η Περιφέρεια Κεντρικής Μακεδονίας-Περιφερειακή Ενότητα Χαλκιδικής, δέχθηκε τα ακόλουθα: «Η Νομαρχιακή Αυτοδιοίκηση Χαλκιδικής με το από 12-9-2008 με αριθμό κατάθεσης ...12-9-2008 δικόγραφο άσκησε, στο πρωτοβάθμιο Δικαστήριο, πρόσθετη υπέρ του εναγομένου Δήμου ... παρέμβαση, με την οποία, επικαλούμενη έννομο συμφέρον, ζήτησε να αποβεί η δίκη υπέρ του τελευταίου. Ειδικότερα για τη θεμελίωση του εννόμου συμφέροντός της επικαλέστηκε αφενός μεν ότι «με την αγωγή πλήττεται η νομιμότητα των εκτελεστών πράξεων της ίδιας, καθόσον ζητείται η ακύρωση της .../25-10-1966 απόφασης του Νομάρχη Χαλκιδικής, με την οποία μεταβιβάστηκαν στην Κοινότητα ακίνητα, δεδομένου ότι αυτή εξεδόθη νόμιμα και με όλους τους τύπους, αφετέρου ότι σε ορισμένα από τα επίδικα τεμάχια [και ιδίως στα υπ' αριθμ. ...] έχουν ανεγερθεί εγκαταστάσεις όπως γήπεδο ποδοσφαίρου, γήπεδο μπάσκετ, κτίρια αποδυτηρίων, δημοτικό πάρκινγκ αυτοκινήτων κλπ, εξυπηρετούνται δηλαδή εκτός από τα δημοτικά συμφέροντα του Δήμου ... δημόσιοι και κοινωφελείς σκοποί, των οποίων σημαντικό, οικονομικό και πολιτισμικό αρωγό αποτελεί η Ν.Α.Χ», όπως επί λέξει αναφέρει. Όμως, αυτά που επικαλείται η προσθέτως παρεμβαίνουσα δεν θεμελιώνουν, σύμφωνα με όσα προεκτέθηκαν, άμεσο έννομο συμφέρον για την άσκηση πρόσθετης παρέμβασης στην δια της αγωγής ανοιγείσα δίκη, αφού η τυχόν έκδοση αρνητικής για τον εναγόμενο Δήμο απόφασης, δεν μπορεί να θίξει με τη δεσμευτικότητα, την εκτελεστότητα ή με αντανακλαστικές συνέπειες της απόφασης, που θα εκδοθεί, δικαίωμά της και γενικότερα να επηρεάσει δυσμενώς με οποιονδήποτε τρόπο τη νομική θέση της παρεμβαίνουσας και να θίξει από άποψη πραγματική και νομική τα έννομα συμφέροντά της, καθόσον το γεγονός ότι κατά

τους ισχυρισμούς της τα επίδικα εξυπηρετούν δημόσιους και κοινωφελείς σκοπούς και το γεγονός ότι ο εναγόμενος Δήμος υπάγεται στη διοικητική της περιφέρεια, δεν δικαιολογεί καθευατό, χωρίς άλλα περιστατικά, τέτοιο συμφέρον για παρέμβασή της, λαμβανομένου μάλιστα υπόψη ότι τα εν λόγω ακίνητα μεταβιβάστηκαν, κατά τα εκτιθέμενα στην αγωγή και την παρέμβαση, στην Κοινότητα ... από το Ελληνικό Δημόσιο, με την αναφερόμενη απόφαση του Νομάρχη Χαλκιδικής κατά τον Αγροτικό Κώδικα, που ενεργούσε για λογαριασμό του τελευταίου και δεν ανήκαν στην κυριότητα της παρεμβαίνουσας Ν.Α.Χ.». Επομένως, το Εφετείο που απέρριψε, ως απαράδεκτη ελλείπει έννομου συμφέροντος την πρόσθετη αυτή παρέμβαση, δεν υπέπεσε στις αποδιδόμενες στους αριθμούς 1 και 14 του άρθρου 559 ΚΠολΔικ πλημμέλειες, καθόσον τα επικαλούμενα περιστατικά δεν συγκροτούν την έννοια του εννόμου συμφέροντος, όπως αυτή έχει διατυπωθεί στη νομική σκέψη ο δε περί του αντιθέτου πέμπτος λόγος αναίρεσης, είναι αβάσιμος. Οι υπόλοιποι λόγοι αναίρεσης της προσβαλλομένης απόφασης, με τους οποίους η δεύτερη αναιρεσείουσα δεν προβάλλει άλλες αιτιάσεις για την απόρριψη της πρόσθετης παρέμβασής της, αλλά , με το κοινό δικόγραφο της αίτησης αναίρεσης, αναιρετικές πλημμέλειες και παράπονα για τις παραδοχές του Εφετείου που αφορούν την υπόθεση και τους διαδικούς της Εφετειακής δίκης, κατά τα εκτεθέντα στη μείζονα σκέψη, είναι απορριπτέοι ως απαράδεκτοι, γιατί η δεύτερη αναιρεσείουσα, μετά την από το Εφετείο απόρριψη της παρέμβασής της τέθηκε εκτός της δίκης του Εφετείου και δεν μετείχε πλέον σ' αυτή (δίκη).

Κατά την έννοια των διατάξεων των άρθρων 240 και 524 παρ. 1α ΚΠολΔικ η επίκληση, με τις προτάσεις που υποβάλλονται στο δευτεροβάθμιο δικαστήριο κατά τη συζήτηση, μετά την οποία εκδίδεται η προσβαλλόμενη απόφαση, ισχυρισμών με γενική αναφορά στις πρωτόδικες προτάσεις, το κείμενο των οποίων ενσωματώνεται στις προτάσεις ενώπιον του Εφετείου, δεν αρκεί και δεν είναι νόμιμη και για την ανάλογη περίπτωση των αποδεικτικών μέσων. Επομένως, λόγος αναίρεσης που στηρίζεται σε ισχυρισμό, ο οποίος προτάθηκε στο Εφετείο κατά τον ανωτέρω μη νόμιμο τρόπο είναι απαράδεκτος, σύμφωνα με το άρθρο 562 παρ. 2 ΚΠολΔικ, εκτός αν συντρέχουν οι αναφερόμενες στο ίδιο άρθρο εξαιρέσεις. Στην προκειμένη περίπτωση με τον πρώτο λόγο της αναίρεσης από τους αριθμούς 8 και 14 του άρθρου 559 ΚΠολΔικ αποδίδεται από τον αναιρεσείοντα στην προσβαλλόμενη απόφαση η αιτίαση ότι το Εφετείο παρά το νόμο α) δεν έλαβε υπόψη πράγματα που προτάθηκαν και συγκεκριμένα την ένσταση αοριστίας της ένδικης αγωγής, την οποία παραδεκτά είχε προτείνει με τις προτάσεις τους ενώπιον του πρωτοβάθμιου

Δικαστηρίου ως εναγόμενος και ως εφεσίβλητος ενώπιον του Εφετείου αμυνόμενος κατά της αγωγής και της έφεσης της αναιρεσίβλητης και β) παρά το νόμο δεν κήρυξε απαράδεκτο , αφού δεν απέρριψε την αγωγή ως αόριστη. Όπως , όμως, προκύπτει από την παραδεκτή επισκόπηση των έγγραφων προτάσεων του αναιρεσιδόντος ενώπιον του Εφετείου ουδόλως επαναφέρει την ένσταση αοριστίας της αγωγής, που είχε προβάλλει με τις αντίστοιχες προτάσεις του ενώπιον του πρωτοβαθμίου Δικαστηρίου. Κατά συνέπεια ο πρώτος λόγος του αναιρετηρίου από τους αριθμούς 8 και 14 του άρθρου 559 ΚΠολΔικ είναι απορριπτέος προεχόντως ως απαράδεκτος. Κατά τη διάταξη του άρθρου 281 ΑΚ η άσκηση του δικαιώματος απαγορεύεται αν υπερβαίνει προφανώς τα όρια, που επιβάλλουν η καλή πίστη ή τα χρηστά ήθη ή ο κοινωνικός ή οικονομικός σκοπός του δικαιώματος. Η από τη διάταξη αυτή ένσταση του εναγομένου προϋποθέτει την ύπαρξη του αγωγικού δικαιώματος και επομένως ισχυρισμοί αρνητικοί ή καταλυτικοί ολικώς ή εν μέρει του δικαιώματος αυτού δεν συνιστούν νόμιμη ένσταση καταχρηστικής άσκησης του δικαιώματος. Περαιτέρω κατά την έννοια της διάταξης αυτής το δικαίωμα θεωρείται ότι ασκείται καταχρηστικά, όταν η συμπεριφορά του δικαιούχου, που προηγήθηκε ή η πραγματική κατάσταση που διαμορφώθηκε, κατά το χρονικό διάστημα που μεσολάβησε, ή οι περιστάσεις που μεσολάβησαν, χωρίς κατά νόμο να εμποδίζουν τη γένεση ή να επάγονται την απόσβεση του δικαιώματος, καθιστούν μη ανεκτή τη μεταγενέστερη άσκηση του, κατά τις περί δικαίου και ηθικής αντιλήψεις του μέσου κοινωνικού ανθρώπου, αφού τείνουν στην ανατροπή κατάστασης που δημιουργήθηκε υπό ορισμένες ειδικές συνθήκες και διατηρήθηκε για πολύ χρόνο με το επακόλουθο να συνεπάγεται επαχθείς συνέπειες για τον υπόχρεο. Απαιτείται, δηλαδή, για να χαρακτηριστεί καταχρηστική η άσκηση του δικαιώματος, να έχει δημιουργηθεί στον υπόχρεο, από τη συμπεριφορά του δικαιούχου σε συνάρτηση με εκείνη του υπόχρεου, και μάλιστα ευλόγως, η πεποίθηση ότι ο δικαιούχος δεν πρόκειται να ασκήσει το δικαίωμά του. Απαιτείται ακόμη οι πράξεις του υπόχρεου και η υπ' αυτού δημιουργηθείσα κατάσταση, που συνεπάγεται ιδιαιτέρως επαχθείς για τον ίδιο επιπτώσεις, να τελούν σε ουσιώδη σχέση με την προηγούμενη συμπεριφορά του δικαιούχου. Το ζήτημα δε, αν οι συνέπειες, που συνεπάγεται η άσκηση του δικαιώματος, είναι επαχθείς για τον υπόχρεο, πρέπει ν' αντιμετωπίζεται και σε συνάρτηση με τις αντίστοιχες συνέπειες που μπορεί να επέλθουν σε βάρος του δικαιούχου από την παρακώλυση της ικανοποίησης του δικαιώματός του [ΟΛΑΠ 7/2002, ΟΛΑΠ 8/2001, ΟΛΑΠ 7/1991]. Περαιτέρω από τη διάταξη του άρθρου 559 αριθμός 1 ΚΠολΔικ προκύπτει, ότι ο λόγος αναίρεσης για ευθεία παράβαση ουσιαστικού κανόνα δικαίου ιδρύεται, αν αυτός δεν εφαρμοστεί, ενώ συνέτρεχαν οι

προϋποθέσεις της εφαρμογής του, ή αν εφαρμοστεί, ενώ δεν έπρεπε, καθώς και αν εφαρμοστεί εσφαλμένα, αντίστοιχα δε, όταν στην ελάσσονα πρόταση του νομικού συλλογισμού δεν εκτίθενται καθόλου τα πραγματικά περιστατικά ή όταν τα εκτιθέμενα δεν καλύπτουν όλα τα στοιχεία που απαιτούνται με βάση το πραγματικό κανόνα δικαίου για την επέλευση της έννομης συνέπειας, που απαγγέλθηκε ή την άρνηση της. Στην περίπτωση, που το δικαστήριο έκρινε κατ' ουσία την υπόθεση, η παραβίαση κανόνα ουσιαστικού δικαίου κρίνεται ενόψει των πραγματικών περιστατικών, που ανελέγκτως δέχτηκε ότι αποδείχθηκαν το δικαστήριο της ουσίας και της υπαγωγής αυτών στο νόμο, και ιδρύεται ο λόγος αυτός αναίρεσης, αν οι πραγματικές παραδοχές της απόφασης καθιστούν φανερή την παραβίαση (ΟΛΑΠ 9/2013). Εξ άλλου, κατά το άρθρο 559 αριθμός 19 ΚΠολΔικ αναίρεση χωρεί αν η απόφαση του δικαστηρίου της ουσίας δεν έχει νόμιμη βάση και ιδίως αν δεν έχει καθόλου αιτιολογίες ή έχει αιτιολογίες αντιφατικές ή ανεπαρκείς σε ζήτημα που ασκεί ουσιώδη επίδραση στην έκβαση της δίκης. Ανεπάρκεια αιτιολογιών, κατά την έννοια της διατάξεως αυτής, υπάρχει όταν δεν προκύπτουν από την απόφαση σαφώς και επαρκώς τα περιστατικά που είναι κατά νόμο αναγκαία για τη στοιχειοθέτηση στη συγκεκριμένη περίπτωση της διάταξης ουσιαστικού δικαίου που εφαρμόστηκε ή όταν η απόφαση έχει ελλείψεις, όσον αφορά το νομικό χαρακτηρισμό των κρίσιμων περιστατικών που έγιναν δεκτά. Αντιφατικότητα δε αιτιολογιών υπάρχει όταν εξ αιτίας της δεν προκύπτει ποια πραγματικά περιστατικά δέχθηκε το δικαστήριο για να στηρίξει το διατακτικό, ώστε να μπορεί να ελεγχθεί αν σωστά εφάρμοσε το Νόμο. Η αντιφατικότητα ή ανεπάρκεια πρέπει να έχει σχέση με ουσιώδεις ισχυρισμούς και κεφάλαια παροχής έννομης προστασίας και επιθετικά ή αμυντικά μέσα και όχι με την επιχειρηματολογία των διαδίκων ή του δικαστηρίου, ούτε την εκτίμηση των αποδείξεων, εφόσον το πόρισμα από την εκτίμηση αυτή διατυπώνεται σαφώς (ΟΛΑΠ 9/2016, ΟΛΑΠ 9/2013 ΟΛΑΠ 24/1992). Στην προκείμενη περίπτωση, όπως προκύπτει από την παραδεκτή επισκόπηση της προσβαλλόμενης απόφασης (άρθρο 561 παρ. 2 ΚΠολΔικ) το Εφετείο, μετά από συνεκτίμηση των αποδεικτικών μέσων, που με επίκληση νομίμως προσκομίστηκαν από τους διαδίκους, δέχθηκε, κατ' ανέλεγκτη κρίση, σχετικά με την προβληθείσα από τον πρώτο ανααιρεσίοντα ένσταση από το άρθρο 281 ΑΚ, ως αποδειχθέντα τα ακόλουθα πραγματικά περιστατικά : «.....»

Συνεπώς, η δικαιопάροχος του εναγομένου, Κοινότητα ..., δεν κατέστη κυρία των επιδίκων τεμαχίων ..., δηλαδή 14 τεμαχίων, τα οποία της παραχωρήθηκαν με την υπ' αριθμ. .../1966 ως άνω απόφαση του Νομάρχη Χαλκιδικής, για το λόγο ότι το

Ελληνικό Δημόσιο, κατά το χρόνο της μεταβίβασης, δεν ήταν κύριο αυτών. Περαιτέρω και σχετικά με τα εν λόγω 14 τεμάχια αποδείχθηκαν τα ακόλουθα: Μετά την έκδοση και της υπ' αριθμ. 679/1970 απόφασης του Αρείου Πάγου, οι κάτοικοι της Κοινότητας ... διερεύνησαν τη δυνατότητα εξαγοράς τους μέσω του Συνεταιρισμού Αποκαταστάσεως Ακτημόνων Καλλιεργητών ... Χαλκιδικής, με δανειοδότηση από την Αγροτική Τράπεζα. Ανταλλάχθηκε αλληλογραφία των ενδιαφερομένων κατοίκων, της ενάγουσας και της Αγροτικής Τράπεζας, πλην όμως η προσπάθεια τους απέτυχε. Αλλά και η Κοινότητα, προγενέστερα, αναζήτησε τρόπο εξαγοράς των υπ' αριθμ. ... τεμαχίων, συνολικής έκτασης 8.080,486 στρ., στα οποία εμπίπτουν και τα προαναφερθέντα τεμάχια. Στα πλαίσια αυτά, η Κοινότητα ζήτησε από το Ελληνικό Δημόσιο την εξαγορά αυτών και τη, στη συνέχεια, παραχώρηση τους σ' αυτήν (Κοινότητα), ανταλλάχθηκε σχετική αλληλογραφία, στην οποία εντάσσονται και οι υπ' αριθμ. ...-4-1973 και ...-12-1975 αναφορές της Μονής προς το Υπουργείο Γεωργίας, από την οποία εμφανίζεται ότι εκκρεμούσε στο Νομικό Συμβούλιο του Κράτους ο κανονισμός του ύψους του τιμήματος της έκτασης αυτής. Εξαμελής επιτροπή, που συγκροτήθηκε με Κ.Υ.Α των Υπ. Οικονομικών και Γεωργίας, με την από 15-5-1974 έκθεση της, ανέφερε ότι η αξία της εν λόγω έκτασης ανέρχεται σε 37.000.000 δρχ. και πρότεινε ή να καταβληθούν χρήματα στην ενάγουσα ή να της παραχωρηθούν άλλα δικά του αστικά ακίνητα . Δεν επιτεύχθηκε όμως συμφωνία ως προς το τίμημα και τελικά, η ενάγουσα με το με αριθμό ...-7-1977 έγγραφο της διαμαρτυρήθηκε για την καθυστέρηση επίτευξης συμφωνίας και καταβολής του τιμήματος και ενημέρωσε ότι δεν επιθυμεί πλέον τη μεταβίβαση αυτών, ενώ το Ελληνικό Δημόσιο, πολύ μεταγενέστερα, με το σχετικό έγγραφο .../8-4-1983 πληροφόρησε την Κοινότητα ότι η προσπάθεια εξαγοράς των ως άνω τεμαχίων απέτυχε. Οι υπηρεσίες του Δασαρχείου με το με αριθμό ...7-1976 πρωτόκολλο διοικητικής αποβολής απέβαλαν τον Δ. Δ. από το τμήμα του ... δασοτεμαχίου, με το υπ' αριθμ. ...2-7-1977 έγγραφο ζήτησαν την αναδάσωση από την ενάγουσα του ... τεμαχίου, άλλως την πώληση του στο Δημόσιο, ενώ η Νομαρχία με το με αριθμό ...1977 έγγραφο ζήτησε την ανάκληση της εκμίσθωσης πευκοτεμαχίων, τα οποία αποτελούσαν τμήματα που καλύπτονταν από το ως άνω δεδικασμένο και με την με αριθμό .../1980 απόφαση του Νομάρχη Χαλκιδικής χορηγήθηκε άδεια αλλαγής χρήσης, με εκχέρσωση, έκτασης 74,805 στρ. σε γεωργική, διότι αποτελούσε τμήμα του υπ' ... τεμαχίου, για το οποίο υπάρχει δεδικασμένο ως προς την κυριότητα της ενάγουσας. Παράλληλα, ιδιώτες ζητούσαν τη μίσθωση ή αγορά των υπ1 αριθμ. ... τεμαχίων (πευκώνων) και ανταλλάχθηκε σχετική αλληλογραφία, όπως η από 21-2-1980 απάντηση της ενάγουσας, η από 15-

11-1980 επιστολή του Ι. Κ., η από 24-4-1989 επιστολή του Ι. Β.. Επίσης η ενάγουσα προέβαινε συνεχώς από το έτος 1977 σε διακηρύξεις δημοσίων δημοπρασιών για την εκμίσθωση , μεταξύ άλλων, και των υπ' αριθμ. ... τεμαχίων , ενώ εκμίσθωνε τμήμα του υπ' ... τεμαχίου στους Π. και Ι. Κ. (τότε αντιπρόεδρο της Κοινότητας) με το από 15-10-1968 μισθωτήριο, στη συνέχεια δε εκμίσθωσε επίσης τμήμα ... τεμαχίου αρχικά με το υπ' αριθμ. ...-1977 μισθωτήριο στην Κοινότητα ... και ακολούθως με το από 15-5-1984 μισθωτήριο στον Ι. Ρ. για να χρησιμοποιηθεί ως κατασκήνωση. Επίσης με το από 30-9-1999 μισθωτήριο εκμίσθωσε στην Κ. Μ. και ... τεμάχιο για να χρησιμοποιηθεί ως παιδική χαρά, ενώ προέβαινε σε εκμίσθωση των πευκώνων για ρητινοκαλλιέργεια. Επιπρόσθετα δε διαπραγματεύθηκε την πώληση του υπ' αριθμ. ... τεμαχίου και συντάχθηκε το υπ' αριθμ. ...1976 προσύμφωνο, ενώ κατ' εντολή και για λογαριασμό της συντάχθηκαν σωρεία τοπογραφικών διαγραμμάτων λόγω της αυθαίρετης καταπάτησης λόγω της αυθαίρετης καταπάτησης τμημάτων αυτών από τρίτους και παραστάθηκε στις σχετικές δίκες επί πρωτοκόλλων διοικητικής αποβολής , που συντάχθηκαν από το αρμόδιο Δασαρχείο, ενώ ενημερώνονταν από το τελευταίο προκειμένου να παρασταθεί στις σχετικές δίκες. Συγκεκριμένα εκδόθηκαν τα ακόλουθα πρωτόκολλα διοικητικής αποβολής α) το ...-7-76 κατά Δ. Δ., εκχερσώσαντος τμήμα του ... επιδίκου τεμαχίου, ειδοποιήθηκε η ενάγουσα από το Δασαρχείο με το .../12-7-76 έγγραφο να υπερασπισθεί στο δικαστήριο το κύρος του πρωτοκόλλου και παραστάθηκε κατά την εκδίκαση της ανακοπής (βλ. το 30/29-9-76 πρακτικό του Ειρηνοδικείου), β) το από 21-6-94 πρωτόκολλο κατά Γ. Μ. για αποθήκευση μπαζών σε τμήμα ... τεμαχίου, γ) το ...6-95 πρωτόκολλο κατά Γ. Ζ. για καταπάτηση ..., δ) το ...5-95 πρωτόκολλο κατά επίσης Γ. Ζ. για εκχέρσωση τμήματος ... τεμαχίου, ε) το ...6-95 πρωτόκολλο κατά Ν. Τ. για εκχέρσωση τμήματος ... τεμαχίου, ε) το ...-96 πρωτόκολλο κατά Δ. Μ. καταπατητή ... τεμαχίου, στ) το ...-11-96 πρωτόκολλο κατά Ι. Κ. αντιπροέδρου της Κοινότητας ... (και μάρτυρα στο ακροατήριο από την πλευρά του εναγόμενου) για καταπάτηση ... τεμαχίου, ζ) το ...-11-96 πρωτόκολλο κατά Α. Μ. για καταπάτηση ... τεμαχίου, η) το ...-11-96 πρωτόκολλο κατά Ι. Δ. για καταπάτηση ..., τεμαχίου και θ) το ...3- 2005 πρωτόκολλο κατά Χ. Π. για καταπάτηση ... πευκώνος, στις δε σχετικές δίκες παραστάθηκε η ενάγουσα προς υπεράσπιση του δικαιώματος της κυριότητάς της. Επίσης πρότεινε στον Νομάρχη Χαλκιδικής με το υπ' αριθ. ...-12-1995 έγγραφό της με το επισυναπτόμενο σ' αυτό τοπογραφικό διάγραμμα να ενταχθούν τα υπ' ..., τεμάχια στο χωροταξικό σχέδιο στην ζώνη τουριστικής αξιοποίησης αντί της γεωργικής που πρότεινε το ΥΠΕΧΩΔΕ. Επιπρόσθετα με σχετικές συμβάσεις χρησιδανείου, κατά τα έτη 1976-

1979 παραχώρησε η ενάγουσα άνευ ανταλλάγματος τη χρήση τμημάτων ... πευκώνα στο Υπουργείο Παιδείας και στον ... για την εγκατάσταση κατασκηνώσεων για άπορα παιδιά, η δε κατασκηνώση του Υπουργείου Παιδείας λειτουργεί μέχρι σήμερα, καθόσον παρά την καταγγελία του χρησιδανείου την 17-6-1987 από την ενάγουσα, κυρία του εν λόγω ακινήτου, η τελευταία δέχθηκε το σχετικό αίτημα των αρμοδίων και συνεχίστηκε η εν λόγω άνευ ανταλλάγματος παραχώρηση. Τα ως άνω 14 ακίνητα, που είχαν το χαρακτήρα, όπως προαναφέρθηκε χέρσου ή πευκώνα ή πρανές, κατά τις ως άνω διανομές και ανήκουν στην κυριότητα της ενάγουσας, δεν αποδείχθηκε ότι με την ανοχή της τελευταίας τα χρησιμοποιούσαν οι κάτοικοι της άλλοτε Κοινότητας ... και, στη συνέχεια του εναγόμενου Δήμου, ούτε ότι η ενάγουσα, μετά την έκδοση της παραπάνω υπ' αριθμ. 270/1966 απόφασης του Πολυμελούς Πρωτοδικείου, με την οποία αναγνωρίστηκε η κυριότητά της επ' αυτών αδράνησε να ασκήσει το δικαίωμά της, αφού μέχρι και το έτος 1977 ευρίσκετο σε διαπραγματεύσεις για την πώληση τους προς την Κοινότητα και στη συνέχεια προέβη στις προαναφερθείσες ενέργειες για την εκμίσθωσή τους, την εκχέρσωση, αλλαγή χρήσης σε γεωργική κλπ. Ειδικότερα στα εν λόγω ακίνητα δεν αποδείχθηκε ότι ήταν εγκατεστημένοι οι κάτοικοι της περιοχής και τα χρησιμοποιούσαν ανάλογα με τη φύση τους και τον προορισμό τους, συνεχώς, είτε για τη βόσκηση των κοπαδιών τους προκειμένου να αναπτυχθεί η κτηνοτροφία, είτε για καλλιέργειες, είτε για την άρδευση των χωραφιών τους, είτε για τη διέλευση τους, ακόμα και για νεκροταφείο του χωριού, για τη δημιουργία δρόμων, όπως διαπλάτυνση, τα έτη 2004-2006 του παραλιακού δρόμου, που βρίσκεται σε τμήμα του τεμαχίου ..., τη δημιουργία πάρκων αναψυχής σε τμήματα των τεμαχίων ..., όπως αβάσιμα δέχθηκε η εκκαλούμενη απόφαση, καθόσον η ενάγουσα αποδείχθηκε ότι συνεχώς ασκούσε επ' αυτών εμφανείς πράξεις νομής, η δε τυχόν χρήση τους από την άλλοτε Κοινότητα ή τους κατοίκους της γινόταν εν γνώσει των τελευταίων ότι αυτά της ανήκουν κατά κυριότητα και με την ανοχή της ενάγουσας, ενόψει της ιδιότητά της ως Ιεράς Μονής, προκειμένου να εξυπηρετούνται οι κάτοικοι της Κοινότητας και αποφευχθεί κοινωνική σε βάρος της κατακραυγή, χωρίς ποτέ να δημιουργηθεί πεποίθηση στον εναγόμενο Δήμο και προηγούμενα στην Κοινότητα ότι η ενάγουσα δεν θα ασκήσει το εκ της κυριότητας δικαίωμά της, ούτε και δημιουργήθηκε τέτοια πραγματική κατάσταση, η ανατροπή της οποίας θα δημιουργήσει αναλογικά μεγαλύτερη ζημία στον εναγόμενο Δήμο, στους κληρούχους και στους κατοίκους της άλλοτε Κοινότητας ..., όπως αντίθετα δέχθηκε η εκκαλούμενη απόφαση. Με βάση τα προεκτεθέντα η άσκηση του ενδίκου δικαιώματος της ενάγουσας δεν υπερβαίνει και μάλιστα προφανώς τα όρια που επιβάλλουν η καλή πίστη, τα χρηστά ήθη και ο

οικονομικός και κοινωνικός σκοπός του δικαιώματος αυτού και συνεπώς η εκ του άρθρου 281 ΑΚ ένσταση του εναγομένου, η οποία παραδεκτά προτάθηκε από τον τελευταίο και είναι νόμιμη, σύμφωνα με όσα εκτέθηκαν στο τέλος της υπό στοιχείο ΙΙΙΑ νομικής σκέψης μόνο όσον αφορά τα επικαλούμενα για τη θεμελίωσή της περιστατικά μεταγενέστερα της τελευταίας συζήτησης, μετά την οποία εκδόθηκε η προαναφερθείσα τελεσίδικη απόφαση, με την οποία αναγνωρίσθηκε η κυριότητα της ενάγουσας επ' αυτών, είναι αβάσιμη κατ' ουσία, και πρέπει να απορριφθεί». Έτσι που έκρινε το Εφετείο ορθώς ερμήνευσε, εφάρμοσε και δεν παραβίασε την παραπάνω ουσιαστικού δικαίου διάταξη του άρθρου 281 ΑΚ, ενόψει του ότι στην απόφασή του υπάρχει νομική ακολουθία μεταξύ των πραγματικών περιστατικών που έγιναν ανελέγκτως δεκτά από αυτήν και υπήχθησαν στην παραπάνω διάταξη, όπως η έννοιά της αναλύθηκε στη νομική σκέψη που προηγήθηκε και του συμπεράσματος του δικανικού συλλογισμού. Δεν στέρησε δε την απόφασή του νομίμου βάσης, σε ότι αφορά την απόρριψη ως κατ' ουσία αβασίμου της εν λόγω ένστασης καταχρηστικής άσκησης του ενδίκου δικαιώματος από τον πρώτο αναιρεσιόντα, αφού με πληρότητα και σαφήνεια διέλαβε στην απόφαση αυτή όλα τα περιστατικά, τα οποία κατά νόμο αποκλείουν την εφαρμογή της παραπάνω ουσιαστικής διάταξης του άρθρου 281 ΑΚ την οποία και δεν παραβίασε εκ πλαγίου και καθιστούν εφικτό τον αναιρετικό έλεγχο για την ορθή ή μη εφαρμογή της ίδιας διάταξης. Συνεπώς ο δεύτερος λόγος αναίρεσης από τους αριθμούς 1 και 19 του άρθρου 559 ΚΠολΔικ είναι αβάσιμος. Κατά το άρθρο 559 αριθμός 16 ΚΠολΔικ λόγος αναίρεσης ιδρύεται και αν το δικαστήριο κατά παράβαση του νόμου δέχτηκε ότι υπάρχει ή ότι δεν υπάρχει δεδικασμένο. Εξάλλου, κατά την έννοια των διατάξεων των άρθρων 321, 322 και 324 ΚΠολΔικ, η τελεσίδικη απόφαση αποτελεί δεδικασμένο, που δεν επιτρέπει να αμφισβητηθεί και να καταστεί αντικείμενο νέας δίκης το δικαίωμα που κρίθηκε και η δικαιολογητική σχέση, από την οποία αυτό έχει παραχθεί. Απαραίτητη προϋπόθεση είναι να υπάρχει ταυτότητα νομικής αιτίας, δηλαδή διάταξης νόμου, η οποία αποτελεί τη μείζονα πρόταση του δικανικού συλλογισμού του και ιστορικής αιτίας, δηλαδή τα πραγματικά περιστατικά τα οποία συγκρότησαν την ιστορική βάση της πρώτης αγωγής, επί των οποίων θεμελιώνεται η αγωγή που συγκροτούν το πραγματικό της εφαρμοσθείσας κατά την προηγούμενη δίκη νομικής διάταξης, ήταν αναγκαία κατά νόμο για την κατάφαση ή άρνηση της διαγνωσθείσας έννομης συνέπειας, τα ίδια συγκροτούν το πραγματικό, όλο ή και μέρος της νομικής διάταξης που πρέπει να εφαρμοσθεί στη νέα δίκη του δικαιώματος που κρίνεται και εκείνης που είχε το δικαίωμα που κρίθηκε με την προηγούμενη απόφαση. Εξ άλλου, κατά το άρθρο 330 ΚΠολΔικ « το δεδικασμένο εκτείνεται και στις ενστάσεις που

προτάθηκαν καθώς και σ' εκείνες που μπορούσαν να προταθούν και δεν προτάθηκαν. Από τις ενστάσεις που δεν προτάθηκαν εξαιρούνται εκείνες που στηρίζονται σε αυτοτελές δικαίωμα που μπορεί ν' ασκηθεί και με κύρια αγωγή». Μεταξύ των ενστάσεων, οι οποίες καλύπτονται από το δεδिकाσμένο, παρότι δεν προτάθηκαν, αν και ήταν δυνατόν να προταθούν, είναι και οι καταχρηστικές ενστάσεις, οι οποίες στηρίζονται σε απλά πραγματικά γεγονότα, τα οποία κατά νόμο δεν θεμελιώνουν αυθύπαρκτο και αυτοτελές δικαίωμα, το οποίο μπορεί να αποτελέσει τη βάση ξεχωριστής αγωγής, αλλά εμποδίζουν τη γέννηση του ασκουμένου με την αγωγή δικαιώματος ή καταργούν αυτό, και επομένως χρησιμεύουν μόνο προς απόκρουση αυτού. Στις ενστάσεις δε αυτές περιλαμβάνεται και η ένσταση καταχρηστικής άσκησης του δικαιώματος, η οποία δύναται επιτρεπώς να προταθεί μόνον στην περίπτωση κατά την οποία τα πραγματικά περιστατικά, που συγκροτούν την κατάχρηση δικαιώματος είναι μεταγενέστερα της τελευταίας συζήτησης, μετά την οποία εκδόθηκε η τελεσίδικη απόφαση. Στην προκειμένη περίπτωση με τον τρίτο λόγο αναίρεσης προβάλλεται η από τον αριθμό 16 του άρθρου 559 ΚΠολΔικ αιτίαση, επειδή το Εφετείο δέχτηκε ότι υπάρχει δεδिकाσμένο από την 270/1966 τελεσίδικη απόφαση του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Χαλκιδικής και απέρριψε τους λόγους έφεσής του α) περί δικής του κυριότητας στα επίδικα 14 ακίνητα, την οποία απέκτησε με πρωτότυπο τρόπο [έκτακτη χρησικτησία] και β) της καταχρηστικής άσκησης του δικαιώματος της αναιρεσίβλητης ως προς τα εν λόγω ακίνητα. Το Εφετείο, όπως προκύπτει από την προσβαλλόμενη απόφαση ως προς το ζήτημα του δεδिकाσμένου δέχτηκε τα εξής: «Προηγουμένως όμως η ενάγουσα είχε ασκήσει, ενώπιον του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Χαλκιδικής, την από 17-3-1964 και με αριθμό κατάθεσης .../1964 αγωγή κατά του Ελληνικού Δημοσίου, με την οποία ζητούσε να αναγνωρισθεί κυρία των υπ' αριθμ. ..., ... τεμαχίων των αναφερομένων στο καταρτισθέν τοπογραφικό διάγραμμα και κτηματολογικό πίνακα της οριστικής διανομής των, δια της υπ' αριθμ. ...25-9- 1925 αποφάσεως του Υπουργού Γεωργίας και της υπ' αριθμ. ...1931 αποφάσεως της Επιτροπής Απαλλοτριώσεων Χαλκιδικής, απαλλοτριωθέντων γαιών του αγροκτήματος ... (...) Χαλκιδικής, επικαλούμενη ότι το Ελληνικό Δημόσιο αμφισβήτησε την κυριότητα της επί των παραπάνω ακινήτων. Επί της αγωγής αυτής εκδόθηκε η υπ' αριθμ. 270/1966 απόφαση του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Χαλκιδικής, κατά την τακτική διαδικασία, με την οποία η αγωγή απορρίφθηκε ως ουσία αβάσιμη αναφορικά με το υπ' αριθμ. 507 τεμάχιο [γιατί κρίθηκε ότι διενεμήθη και κατέχεται από τρίτους ιδιώτες, οι οποίοι το εκχέρσωσαν] και έγινε δεκτή ως ουσία βάσιμη κατά τα λοιπά και αναγνωρίστηκε το δικαίωμα κυριότητας της ενάγουσας στα υπ' αριθμ. ..., ... τεμάχια του αγροκτήματος ... "...",

συνολικού εμβαδού 8.080,486 στρ., τα οποία αποτελούσαν δάσος. Η ανωτέρω απόφαση εφεσιβλήθηκε και από τα δύο διάδικα μέρη (ενάγουσα και Ελληνικό Δημόσιο) και εκδόθηκε η υπ' αριθμ. 247/1968 απόφαση του Εφετείου Θεσσαλονίκης, η οποία, αφού συνεκδίκασε τις αντίθετες εφέσεις, δέχτηκε αυτές τυπικά και τις απέρριψε κατ' ουσία και, επομένως, η άνω απόφαση του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Χαλκιδικής κατέστη τελεσίδικη. Ακολούθως το Ελληνικό Δημόσιο άσκησε αναίρεση κατά της ως άνω εφετειακής απόφασης και εκδόθηκε η υπ' αριθμ. 679/1970 απόφαση του Αρείου Πάγου, με την οποία και απορρίφθηκε. Κατά τα διαλαμβανόμενα στις ως άνω αποφάσεις, η ενάγουσα κατέστη κυρία των παραπάνω τεμαχίων δυνάμει χρυσόβουλλου του έτους 1419/1448 του Ι. του Π. και των οθωμανικών τίτλων, και, συγκεκριμένα φερμανίου του Σουλτάνου Σ. του έτους 1526, φερμανίου του Σουλτάνου Μ. του έτους 1752 και τα τεμάχια αυτά εξαιρέθηκαν υπέρ της ενάγουσας, ως κυρίας, δυνάμει των προαναφερόμενων τίτλων κυριότητας, της απαλλοτρίωσης που έλαβε χώρα με την υπ' αριθμ. ...1924 απόφαση του Υπουργού Γεωργίας που δημοσιεύθηκε στο ΦΕΚ 87 (τεύχος Β') 127-9-1924, κατά το ισχύον τότε άρθρο 37 του Αγροτικού Κώδικα, για την αποκατάσταση ακτημόνων καλλιεργητών (γηγενών και προσφύγων, του αγροκτήματος (...)) "...", το οποίο βρίσκεται στην περιοχή

Συνεπώς η ενάγουσα, όπως κρίθηκε, με δύναμη δεδικοσμένου, με την υπ' αριθμ. 270/1966 απόφαση του Πολυμελούς Πρωτοδικείου, είναι κυρία των υπ' ..., ..., ... επιδίκων τεμαχίων, τα οποία ταυτίζονται με τα ίδια ενάρριθμα τεμάχια για τα οποία εκδόθηκε η ως άνω απόφαση, καθώς και των υπ' αριθμ. ..., ..., ... επιδίκων τεμαχίων [με αύξοντα αντίστοιχο αριθμό στο αιτητικό της αγωγή ...]. Συνεπώς, η δικαιοπάροχος του εναγομένου, Κοινότητα ..., δεν κατέστη κυρία των επιδίκων τεμαχίων ..., δηλαδή 14 τεμαχίων, τα οποία της παραχωρήθηκαν με την υπ' αριθμ. .../1966 ως άνω απόφαση του Νομάρχη Χαλκιδικής, για το λόγο ότι το Ελληνικό Δημόσιο, κατά το χρόνο της μεταβίβασης, δεν ήταν κύριο αυτών. Περαιτέρω και σχετικά με τα εν λόγω 14 τεμάχια αποδείχθηκαν τα ακόλουθα. Τα ως άνω 14 ακίνητα, που είχαν το χαρακτήρα, όπως προαναφέρθηκε χέρσου ή πευκώνα ή πρανές, κατά τις ως άνω διανομές και ανήκουν στην κυριότητα της ενάγουσας, δεν αποδείχθηκε ότι με την ανοχή της τελευταίας τα χρησιμοποιούσαν οι κάτοικοι της άλλοτε Κοινότητας ... και, στη συνέχεια του εναγόμενου Δήμου, ούτε ότι η ενάγουσα, μετά την έκδοση της παραπάνω υπ' αριθμ. 270/1966 απόφασης του Πολυμελούς Πρωτοδικείου, με την οποία αναγνωρίσθηκε η κυριότητά της επ' αυτών αδράνησε να ασκήσει το δικαίωμά της, αφού μέχρι και το έτος 1977 ευρίσκετο σε

διαπραγματεύσεις για την πώληση τους προς την Κοινότητα και στη συνέχεια προέβη στις προαναφερθείσες ενέργειες για την εκμίσθωσή τους, την εκχέρσωση, αλλαγή χρήσης σε γεωργική κλπ. Ειδικότερα στα εν λόγω ακίνητα δεν αποδείχθηκε ότι ήταν εγκατεστημένοι οι κάτοικοι της περιοχής και τα χρησιμοποιούσαν ανάλογα με τη φύση τους και τον προορισμό τους, συνεχώς, είτε για τη βόσκηση των κοπαδιών τους προκειμένου να αναπτυχθεί η κτηνοτροφία, είτε για καλλιέργειες, είτε για την άρδευση των χωραφιών τους, είτε για τη διέλευση τους, ακόμα και για νεκροταφείο του χωριού, για τη δημιουργία δρόμων, όπως διαπλάτυνση, τα έτη 2004-2006 του παραλιακού δρόμου, που βρίσκεται σε τμήμα του τεμαχίου ..., τη δημιουργία πάρκων αναψυχής σε τμήματα των τεμαχίων ..., όπως αβάσιμα δέχθηκε η εκκαλούμενη απόφαση, καθόσον η ενάγουσα αποδείχθηκε ότι συνεχώς ασκούσε επ' αυτών εμφανείς πράξεις νομής, η δε τυχόν χρήση τους από την άλλοτε Κοινότητα ή τους κατοίκους της γινόταν εν γνώσει των τελευταίων ότι αυτά της ανήκουν κατά κυριότητα και με την ανοχή της ενάγουσας, ενόψει της ιδιότητά της ως Ιεράς Μονής, προκειμένου να εξυπηρετούνται οι κάτοικοι της Κοινότητας και αποφευχθεί κοινωνική σε βάρος της κατακραυγή, χωρίς ποτέ να δημιουργηθεί πεποίθηση στον εναγόμενο Δήμο και προηγούμενα στην Κοινότητα ότι η ενάγουσα δεν θα ασκήσει το εκ της κυριότητας δικαίωμά της, ούτε και δημιουργήθηκε τέτοια πραγματική κατάσταση, η ανατροπή της οποίας θα δημιουργήσει αναλογικά μεγαλύτερη ζημία στον εναγόμενο Δήμο, στους κληρούχους και στους κατοίκους της άλλοτε Κοινότητας ..., όπως αντίθετα δέχθηκε η εκκαλούμενη απόφαση. Με βάση τα προεκτεθέντα η άσκηση του ενδίκου δικαιώματος της ενάγουσας δεν υπερβαίνει και μάλιστα προφανώς τα όρια που επιβάλλουν η καλή πίστη, τα χρηστά ήθη και ο οικονομικός και κοινωνικός σκοπός του δικαιώματος αυτού και συνεπώς η εκ του άρθρου 281 ΑΚ ένσταση του εναγομένου, η οποία παραδεκτά προτάθηκε από τον τελευταίο και είναι νόμιμη μόνο όσον αφορά τα επικαλούμενα για τη θεμελίωσή της περιστατικά μεταγενέστερα της τελευταίας συζήτησης, μετά την οποία εκδόθηκε η προαναφερθείσα τελεσίδικη απόφαση, με την οποία αναγνωρίσθηκε η κυριότητα της ενάγουσας επ' αυτών, είναι αβάσιμη κατ' ουσία, και πρέπει να απορριφθεί». Με βάση αυτές τις παραδοχές το Εφετείο δεν υπέπεσε στην από τον αριθμό 16 του άρθρου 559 ΚΠολΔικ πλημμέλεια. Ειδικότερα, το αίτημα για απόρριψη της ένδικης αγωγής με την επίκληση της από το άρθρο 281 ΑΚ ένστασης, με βάση πραγματικά περιστατικά, προγενέστερα της τελευταίας συζήτησης της αγωγής της αναιρεσίβλητης κατά του άμεσου δικαιοπαρόχου του Ελληνικού Δημοσίου, επί της οποίας και χωρίς να έχει προβληθεί κατ' αυτή η ίδια ένσταση, εκδόθηκε η αμετάκλητη απόφαση 270/1966 του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Χαλκιδικής, με την

οποία αυτή [αναιρεσίβλητη] αναγνωρίστηκε κυρία των εκεί αναφερομένων ακινήτων, είναι απαράδεκτο, γιατί καλύπτεται από το δεδικασμένο, που απορρέει από την προαναφερόμενη απόφαση. Η δε επίκληση από τον αναιρεσειόντα δικής του κυριότητας στα επίδικα ακίνητα αλυσιτελώς προβάλλεται, αφού ουδόλως συνδέεται με την από επικαλούμενη από τον αριθμό 16 του άρθρου 559 ΚΠολΔικ πλημμέλεια και αποτελεί μεταγενέστερο περιστατικό, που δεν υπήρξε αντικείμενο της προηγούμενης δίκης. Επομένως ο τρίτος λόγος αναιρέσης είναι αβάσιμος και πρέπει να απορριφθεί.

Κατά τα άρθρα 1, 2 και 3 του οθωμανικού νόμου της 7 Ραμαζάν 1274 (καθ' ημάς 1856) και το προισχύσαν αυτού μουσουλμανικό δίκαιο, οι γαίες διακρίνονταν στις εξής πέντε κατηγορίες: α) Τις γαίες καθαρής ιδιοκτησίας (μούλκια), όπως οικοδομήματα, εργαστήρια, αμπελώνες κλπ, των οποίων την κυριότητα είχε αυτός που τις εξουσίαζε και μπορούσε να τις διαθέτει ελεύθερα προς τρίτους με άτυπη συμφωνία περί μεταβίβασης, β) τις δημόσιες γαίες (μυριγιέ), όπως τα καλλιεργήσιμα χωράφια, βοσκοτόπια, δάση κλπ, των οποίων η κυριότητα ανήκε στο Οθωμανικό Δημόσιο και επί των οποίων οι ιδιώτες μπορούσαν να αποκτήσουν μόνο δικαίωμα εξουσίασης (τεσσαρούφ), γ) τις αφιερωμένες γαίες (βακούφια), των οποίων η χρήση και εκμετάλλευση γινόταν υπέρ κάποιου αγαθοεργού σκοπού και οι οποίες θεωρούνταν ως πράγματα εκτός συναλλαγής, δ) τις εγκαταλελειμμένες σε κοινότητες γαίες (μετρουκέ), όπως οι δημόσιοι δρόμοι, οι πλατείες κλπ, οι οποίες ήταν προορισμένες για τη κοινή χρήση και ανήκαν στο Δημόσιο και ε) τις νεκρές γαίες (μεβάτ), όπως τα βουνά, τα ορεινά και πετρώδη μέρη, τα αδέσποτα δάση κλπ, οι οποίες αποτελούσαν γαίες που κανείς δεν κατείχε, δεν εξουσίαζε και δεν καλλιεργούσε και ανήκαν στο Δημόσιο (ΑΠ 309/2012). Σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 2§7 του ν. 147/1914 στις Νέες Χώρες, οι οποίες βρίσκονταν προηγουμένως κάτω από την άμεση επικυριαρχία του Οθωμανικού Κράτους, διατηρούνται σε ισχύ οι διατάξεις του Οθωμανικού Δικαίου "περί γαιών", οι οποίες ρυθμίζουν τα σχετικά με την κτήση δικαιωμάτων ιδιωτικής φύσεως επ' αυτών, ενώ οι δικαιοπραξίες γι' αυτά συντελούνται εφεξής κατά τους Ελληνικούς Νόμους. Στην κατηγορία των Νέων Χωρών ανήκει και η Μακεδονία, στην οποία από 1.2.1914 άρχισε να ισχύει, σύμφωνα με το άρθρο 2§3 του ίδιου ως άνω νόμου (147/1914), η Ελληνική Νομοθεσία. Εξάλλου, σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 51 και 55 του ΕισΝΑΚ, η κτήση κυριότητας ή άλλου εμπραγμάτου δικαιώματος, που έλαβε χώρα πριν από την εισαγωγή του ΑΚ, κρίνεται κατά το δίκαιο που ίσχυε κατά το χρόνο κατά τον οποίο έγιναν τα πραγματικά περιστατικά, που απαιτούνται για την κτήση αυτών, ενώ

η προστασία τους διέπεται εφεξής από τις διατάξεις του Αστικού Κώδικα. Περαιτέρω, σύμφωνα με το άρθρο 3 του Οθωμανικού Νόμου "περί γαιών" της 7 Ραμαζάν 1274 (καθ' ημάς 1856), του οποίου οι διατάξεις, που ρυθμίζουν τα δικαιώματα ιδιωτικής φύσεως σ' αυτές, διατηρήθηκαν σε ισχύ στις Νέες Χώρες, με τη διάταξη του άρθρου 2 παρ. 4 του Ν.147/1914, "δημόσιαι γαίαι είναι οι λειμώνες, οι αγροί, αι χειμερινοί και θεριναί βοσκαί, τα δάση και οι παρόμοιοι τόποι", των οποίων η κυριότητα ανήκει στο Τουρκικό Δημόσιο (βλ. και αρθρ. 4, 9, 12, 34 και 49 του ίδιου νόμου). Η παραχώρηση στους ιδιώτες των παραπάνω ακινήτων, τα οποία αποτελούν την κατηγορία των δημοσίων γαιών (εραζιί-εμιριγιέ) γίνεται με τη χορήγηση από το κράτος εγγράφου τίτλου, ονομαζόμενου "ταπί", το οποίο φέρει το μονόγραμμα (τουγρά) του Σουλτάνου, με το οποίο παρέχεται σ' αυτούς δικαίωμα, όχι κυριότητας αλλά διηνεκούς εξουσιάσεως (τεσσαρούφ), αντικείμενο της οποίας είναι η αναφερόμενη στον τίτλο χρήση του εδάφους. Εξαίρεση του κανόνα ότι μόνο με τίτλο (ταπί) αποκτάται το δικαίωμα εξουσιάσεως για ορισμένη χρήση των δημοσίων γαιών καθιερώνει το άρθρο 78 του ίδιου παραπάνω νόμου "περί γαιών", σύμφωνα με το οποίο, εάν κάποιος καταλάβει και καλλιεργήσει δημόσιες και αφιερωμένες γαίες για δέκα (10) έτη, χωρίς δικαστική αμφισβήτηση από το Δημόσιο, αποκτά δικαίωμα εγκαταστάσεως και είτε έχει έγκυρο τίτλο, είτε δεν έχει, οι γαίες δεν θεωρούνται σχολάζουσες, αλλά δίδεται σ' αυτόν δωρεάν νέος τίτλος. Από το σαφές περιεχόμενο της παραπάνω διατάξεως, την ερμηνευτική εγκύκλιο του Υπουργείου Δικαιοσύνης της 28 Σεφέρ 1304, του άρθρου 13 του νόμου "περί εγγράφων ταπίων" της 8 Δζεμαγηνλ Αχίρ 1275 (καθ' ημάς 1857), του άρθρου 2 των διασαφητικών διατάξεων περί ταπίων της 15 Σαμπάν 1276, αλλά και το σύνολο των διατάξεων του νόμου περί γαιών (ειδικότερα των άρθρων 9, 30, 71), συνάγεται ότι απαραίτητη προϋπόθεση για την απόκτηση του δικαιώματος αυτού της μονίμου εγκαταστάσεως είναι όχι μόνο η συνεχής επί δέκα (10) έτη κατοχή, αλλά και η ταυτόχρονη καλλιέργεια της γης. Επομένως, η διάταξη του άρθρου 78 έχει εφαρμογή μόνο επί καλλιεργήσιμων γαιών και όχι επί οικοπέδων και κήπων, έστω και αν καλλιεργούνται με κηπευτικά και με οπωροφόρα δένδρα, ούτε επί των λοιπών δημοσίων γαιών [λειμώνων, δασών, χειμερινών και θερινών (δηλαδή βοσκοτόπων) και παρόμοιων τόπων], οι οποίες εξουσιάζονταν μόνο με έκδοση εγγράφου τίτλου [ταπίου] κατ' εφαρμογή και των άρθρων 2 και 3 των οδηγιών της 23 Μουχαρέμ 1923 (1875) "περί εξελέξεως τίτλων δασών" [ΟΛΑΠ 609/1963]. Περαιτέρω, με το διάταγμα 2468/1917 της προσωρινής Κυβερνήσεως Θεσσαλονίκης (άρθρο 2 αυτού), το οποίο κυρώθηκε με το Ν. 1072/1917, καταργήθηκε κατά βάση ο θεσμός των δημοσίων γαιών του οθωμανικού δικαίου. Από της ισχύος του ως άνω διατάγματος,

δηλαδή από 20.5.1917, ως προς τους καλλιεργούμενους και μόνο αγρούς το δικαίωμα διηνεκούς εξουσιάσεως (τεσσαρούφ) μεταβλήθηκε σε δικαίωμα πλήρους και οριστικής κυριότητας των 4/5 εξ αδιαιρέτου, του υπολοίπου 1/5 εξ αδιαιρέτου παραμείναντος στο Δημόσιο, ενώ ο Ν.2052/1920 επαναλαμβάνει στα αρθρ. 49 επ. τις διατάξεις του διατάγματος 2468/1917. Στη συνέχεια με τα άρθρα 101-104 του διατάγματος της 11/12-11-1929, που εκδόθηκε κατά εξουσιοδότηση του άρθρου 2 του Ν. 4226/1929 και τροποποιήθηκε με τα άρθρα 17, 18 και 19 του νόμου 1540/1938, παραχωρήθηκε στους ιδιοκτήτες των 4/5 και το υπόλοιπο 1/5 εξ αδιαιρέτου και έτσι αυτοί που είχαν αποκτήσει δικαίωμα διηνεκούς εξουσιάσεως έγιναν καθ' ολοκληρίαν κύριοι του ακινήτου και χωρίς εγγραφή στα βιβλία μεταγραφών. Η κυριότητα δε όλων των λοιπών κατηγοριών δημοσίων γαιών με την απελευθέρωση των νέων χωρών κατά το 1912 περιήλθε στο Ελληνικό Δημόσιο δικαίωματι πολέμου βάσει διεθνών συνθηκών (άρθρο 60 της Συνθήκης της Λωζάνης), σε συνδυασμό με τα άρθρα 1, 7 και 27 της συμφωνίας μεταξύ Ελλάδας και Τουρκίας, που κυρώθηκε με το ν. 4793/1930 και της από 21.6.1924 απόφασης της μικτής επιτροπής ανταλλαγής πληθυσμών ή με τις διατάξεις του οθωμανικού νόμου περί γαιών που διατηρήθηκε σε ισχύ, όπως παραπάνω αναφέρεται. Τέλος, κατά τις διατάξεις των άρθρων 1248 και 1614 του οθωμανικού ΑΚ, που δεν αναγνώριζαν το θεσμό της χρησικτησίας ως τρόπο κτήσης της κυριότητας σε ακίνητα, 1 και 2 του ν. 197/1914, που επέκτεινε την ισχύ της ελληνικής νομοθεσίας σε διατάξεις του βυζαντινορωμαϊκού δικαίου, που προέβλεπαν το θεσμό της χρησικτησίας στις Νέες Χώρες, το ν.δ. της 22.4/16.5.1926, με το οποίο απαγορεύτηκε από 11.5.1915 και μετέπειτα οποιαδήποτε κτητική ή αποσβεστική παραγραφή των δικαιωμάτων του Δημοσίου στα ακίνητα της κυριότητας του και των άρθρων 2 και 4 ν. 1539/1938, που περιέχει όμοιες προς το άνω διάταγμα διατάξεις, σαφώς προκύπτει ότι δεν είναι δυνατή η υπό τρίτου κτήση της κυριότητας με έκτακτη χρησικτησία σε ακίνητο της κυριότητας του Δημοσίου που κείται στις Νέες Χώρες (ΑΠ 787/2001 Δνη 43.1372). γ) Εξάλλου σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 122 του νόμου "περί γαιών" της 7 Ραμαζάν 1274, στις μοναστηριακές γαίες ανήκαν, κατά μεν την παρ. 1 αυτού, οι ανέκαθεν προσαρτημένες στις Ι. Μονές με πλήρη δικαιώματα κυριότητας, αρκεί η "προσάρτηση" τους αυτή να ήταν καταχωρημένη με αντίστοιχη εγγραφή στο αυτοκρατορικό Οθωμανικό κτηματολόγιο (defterhane), που αποτελούσε συστατικό τύπο της επικαλούμενης κυριότητας, οπότε αυτές δεν εξουσιάζονταν με τίτλο (ταπί) ούτε υπήρχε δυνατότητα να αγοραστούν ή να πωληθούν και για αυτές δεν ίσχυαν, ούτε εφαρμόζονταν, οι κοινές διατάξεις του οθνηπγαιών, κατά δε την παρ. 2, οι κοινές δημόσιες γαίες, οι οποίες

αποτελούσαν και αυτές "προσαρτήματα" των Ι. Μονών, εξουσιάζονταν με τίτλο (ταπί) όχι απ' ευθείας στο όνομα της Μονής, αλλά με το όνομα του Μ., εξακολουθούσαν δε να υπάγονται στην ίδια κατηγορία των δημόσιων γαιών του άρθρου 3 του οθωπΓαιών (arazii emlriye), εφαρμόζονταν δε σ' αυτές οι διατάξεις οι σχετικές με την εξουσίασή τους με τίτλο (ταπί) του οθΝπΓαιών. Περαιτέρω, κατά το άρθρο 4 παρ.1 του ίδιου νόμου, στις αφιερωμένες (βακουφικές) γαίες, ανήκαν α) οι αληθώς ιδιοκτήτες γαίες (γνήσια βακούφια), οι οποίες είχαν αφιερωθεί σύμφωνα με τον ιερό νόμο, η δε ιδιοκτησία και τα λοιπά δικαιώματα τους ανήκαν στο αφιέρωμα. Επ' αυτών δεν εφαρμόζονταν οι διατάξεις του πολιτικού νόμου, αλλά η αποκλειστική κυριότητα και λοιπή διαχείριση διέπονταν από τις διατάξεις και τους όρους του αφιερωτή. Για την ίδρυση ενός γνησίου βακουφίου, απαιτείτο, σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 12, 35,41 του νόμου περί Βακουφιών της 19ης Τζεμαζήλ-Αχίρ 1280 (1862), του άρθρου 1 των οδηγιών "περί της ενεργείας των αναγκαίων πράξεων επί των υπό του Ν. εκδιδομένων τίτλων των εν Κωνσταντινουπόλει και εν ταις επαρχίαις κειμένων εστεγασμένων και προσοδοφόρων βακουφιών" της 23ης Μαρτίου 1292 (1876) και τις Οδηγίες του Υπουργείου κτηματολογίου της 7ης Σαφέρ 1308 (1890), η έκδοση ιεροδικαστικής αποφάσεως, βάσει της οποίας ο ιερονομικός κρατικός σύμβουλος (σειχουλισλάμης) εξέδιδε γνωμοδότηση (φετβά), που μεταγραφόταν σε ειδικά κτηματολογικά βιβλία ως ιδρυτικός τίτλος του βακουφίου, χωρίς να εκδίδει τίτλο στο όνομα του βακουφίου, διότι ο οθωμανικός νομός αγνοούσε τη νομική προσωπικότητα του αφιερώματος, τη διεύθυνση και διεξαγωγή των υποθέσεων του οποίου είχε ο οριζόμενος με αφιερωτήριο ή διοριζόμενος από το δικαστή έφορος (μουτεβελή), ενώ ο προβλεπόμενος συστατικός τύπος αφορούσε την απόδειξη βακουφίου, που συνιστάται μετά την ισχύ του νόμου αυτού, δεδομένου ότι προηγουμένως μπορούσε να συσταθεί με απλή δήλωση του αφιερωτή περί του αφιερώματος, περιεχόμενη όμως σε γνώση άλλων. Και β) Οι γαίες που είχαν αποσπασθεί από δημόσιες γαίες και είχαν αφιερωθεί, από τον Σουλτάνο ή με άδεια του από άλλα άτομα, για ορισμένες σκοπούς, η ιδιοκτησία των οποίων ανήκε στο δημόσιο και μόνο ορισμένες ωφέλειες τους είχαν παραχωρηθεί στο αφιέρωμα (μη γνήσια βακούφια). Οι αφιερωμένες γαίες αυτού του είδους, οι οποίες καθόλα τα άλλα σε τίποτε δεν διαφέρουν των λοιπών δημοσίων γαιών και υπάγονται στον περί γαιών νόμο και όχι στις περί βακουφικών διατάξεις του ιερού μουσουλμανικού δικαίου, ανήκουν, και μετά την αφιέρωση, κατά ψιλή κυριότητα στην πολιτεία και φέρουν την ονομασία "αφιέρωμα", αλλά μόνες οι ανήκουσες στην πολιτεία πρόσοδοι, όπως είναι η δεκάτη και άλλοι φόροι από τη γη έχουν ειδικώς αφιερωθεί υπέρ ευαγούς σκοπού. Οι ανωτέρω περί γαιών διατάξεις της τουρκικής νομοθεσίας

ρητώς αναγνωρίστηκαν από την ελληνική Πολιτεία και διατηρήθηκαν σε ισχύ στις νέες χώρες, οι οποίες διατελούσαν τέως υπό τη κυριαρχία του οθωμανικού κράτους, με το άρθρο 2 του ν.147/1914, όπως συμπληρώθηκε με το άρθρο 9 του ν.262/1914. Ενόψει δε του ότι το οθωμανικό δίκαιο αγνοούσε την έννοια του νομικού προσώπου, και επομένως, εκτός των άλλων, και οι Μονές δεν αναγνωρίζονταν ως υποκείμενα δικαιωμάτων και υποχρεώσεων, με το άρθρο 3 παρ. 6 του ν.2508/1920 "περί εξακριβώσεως και διαχειρίσεως των περιουσιακών πόρων των εν τοις Νέαις Χώραις από Τουρκοκρατίας Χριστιανικών Κοινοτήτων" ορίστηκε ότι, τα ακίνητα των οποίων τη διαχείριση, ως πραγμάτων που ανήκουν σ' αυτές είχαν, κατά τη διάρκεια της τουρκοκρατίας, οι αρχές και επιτροπές των ορθόδοξων κοινοτήτων ή των επί μέρους ιδρυμάτων που υπάγονται σ' αυτές, στα οποία, όπως είναι φανερό περιλαμβάνονται και τα παντός είδους νομικά πρόσωπα, των οποίων ακινήτων τις προσόδους οι ανωτέρω αρχές .επιτροπές, ιδρύματα και νομικά πρόσωπα διέθεταν για την εξυπηρέτηση κάποιου από τους σκοπούς που μνημονεύονται στο νόμο αυτό, μεταξύ των οποίων και οι κοινωφελείς, αναγνωρίζονται ως περιουσίες τους που έχουν αποκτηθεί νομίμως, και αν ακόμη τίτλοι τους έχουν εκδοθεί στο όνομα ιδιωτών ή αν εμφιλοχωρεί κάποια ακυρότητα κτήσεως κατά τον οθωμανικό νόμο, είτε λόγω ελλείψεως ικανότητας προς κτήση από το αποκτών νομικό πρόσωπο, είτε λόγω του ανεπίδεκτου μεταβιβάσεως του ακινήτου με πράξη αιτία θανάτου, είτε για μη τήρηση των νόμιμων διατυπώσεων κατά την μεταβίβαση. Με τη διάταξη αυτή έπαψε να υπάρχει εξ υπαρχής η ανικανότητα των εν γένει χριστιανικών καθιδρυμάτων, επομένως και των νομικών προσώπων, να αποκτήσουν κυριότητα, η οποία υπήρχε στο παρελθόν σύμφωνα με το καθεστώς το οποίο ίσχυε επί τουρκοκρατίας (ανυπαρξία νομικών προσώπων), η κτήση, όμως, αυτή της κυριότητας από τα πιο πάνω ιδρύματα και νομικά πρόσωπα δεν επερχόταν αμέσως από το νόμο, αλλά, όπως προκύπτει από τις διατάξεις των άρθρων 3 παρ. 1 εδ. β' και 6, 11 παρ. 1, 14 παρ. 1, 15 παρ. 1, 16, 19 παρ. 1 και 2 και 21 παρ. 1 του νόμου αυτού, μετά την τήρηση των διατυπώσεων που αναφέρονται στο νόμο αυτό και την, μετά από τη νόμιμη συλλογή και εξακρίβωση των αναγκαίων στοιχείων, αναγνώριση της με απόφαση των αρμοδίων κατά τη διάταξη του άρθρου 11 επιτροπών (ΟΛΑΠ 1741/1980). Περαιτέρω από τη διάταξη του άρθρου 559 αριθμός 1 ΚΠολΔικ προκύπτει, ότι ο λόγος αναιρέσης για ευθεία παράβαση ουσιαστικού κανόνα δικαίου ιδρύεται, αν αυτός δεν εφαρμοστεί, ενώ συνέτρεχαν οι προϋποθέσεις της εφαρμογής του, ή αν εφαρμοστεί, ενώ δεν έπρεπε, καθώς και αν εφαρμοστεί εσφαλμένα, αντίστοιχα δε, όταν στην ελάχιστο πρόταση του νομικού συλλογισμού δεν εκτίθενται καθόλου τα πραγματικά περιστατικά ή όταν τα εκτιθέμενα δεν καλύπτουν

όλα τα στοιχεία που απαιτούνται με βάση το πραγματικό κανόνα δικαίου για την επέλευση της έννομης συνέπειας, που απαγγέλθηκε ή την άρνηση της. Στην περίπτωση, που το δικαστήριο έκρινε κατ' ουσία την υπόθεση, η παραβίαση κανόνα ουσιαστικού δικαίου κρίνεται ενόψει των πραγματικών περιστατικών, που ανελέγκτως δέχτηκε ότι αποδείχθηκαν το δικαστήριο της ουσίας και της υπαγωγής αυτών στο νόμο, και ιδρύεται ο λόγος αυτός αναίρεσης, αν οι πραγματικές παραδοχές της απόφασης καθιστούν φανερή την παραβίαση (ΟΛΑΠ 9/2013). Εξ άλλου, κατά το άρθρο 559 αριθμός 19 ΚΠολΔικ αναίρεση χωρεί αν η απόφαση του δικαστηρίου της ουσίας δεν έχει νόμιμη βάση και ιδίως αν δεν έχει καθόλου αιτιολογίες ή έχει αιτιολογίες αντιφατικές ή ανεπαρκείς σε ζήτημα που ασκεί ουσιώδη επίδραση στην έκβαση της δίκης. Ανεπάρκεια αιτιολογιών, κατά την έννοια της διατάξεως αυτής, υπάρχει όταν δεν προκύπτουν από την απόφαση σαφώς και επαρκώς τα περιστατικά που είναι κατά νόμο αναγκαία για τη στοιχειοθέτηση στη συγκεκριμένη περίπτωση της διάταξης ουσιαστικού δικαίου που εφαρμόστηκε ή όταν η απόφαση έχει ελλείψεις, όσον αφορά το νομικό χαρακτηρισμό των κρίσιμων περιστατικών που έγιναν δεκτά. Αντιφατικότητα δε αιτιολογιών υπάρχει όταν εξ αιτίας της δεν προκύπτει ποια πραγματικά περιστατικά δέχθηκε το δικαστήριο για να στηρίξει το διατακτικό, ώστε να μπορεί να ελεγχθεί αν σωστά εφάρμοσε το Νόμο. Η αντιφατικότητα ή ανεπάρκεια πρέπει να έχει σχέση με ουσιώδεις ισχυρισμούς και κεφάλαια παροχής έννομης προστασίας και επιθετικά ή αμυντικά μέσα και όχι με την επιχειρηματολογία των διαδίκων ή του δικαστηρίου, ούτε την εκτίμηση των αποδείξεων, εφόσον το πόρισμα από την εκτίμηση αυτή διατυπώνεται σαφώς (ΟΛΑΠ 9/2016, οΛΑΠ 9/2013 οΛΑΠ 24/1992). Στην προκείμενη περίπτωση από την παραδεκτή επισκόπηση της προσβαλλόμενης απόφασης (άρθρο 561 παρ. 2 ΚΠολΔικ) το Εφετείο, μετά από συνεκτίμηση των αποδεικτικών μέσων, που με επίκληση νομίμως προσκομίστηκαν από τους διαδίκους, δέχθηκε, κατ' ανέλεγκτη κρίση, ως αποδειχθέντα τα ακόλουθα πραγματικά περιστατικά : «Επίδικα ακίνητα, μετά την απόρριψη ως αόριστης της αγωγής όσον αφορά το υπ' αριθμ. ... τεμάχιο, είναι τα υπ' αριθμ. ..., ..., ..., ..., ... τεμάχια, καθώς και δρόμοι στρ. 8,922 και τ.μ., 0,312, [συνολικά 47], όπως αυτά προσδιορίζονται στα σχετικά τοπογραφικά σχεδιαγράμματα των οριστικών διανομών των ετών 1943 και 1959 και τα οποία βρίσκονται στην κτηματική περιφέρεια της άλλοτε Κοινότητας Με την υπ' αριθμ. ...25-9-1924 απόφαση του Υπουργού Γεωργίας (ΦΕΚ Β/27-9-1924) κηρύχθηκε απαλλοτριωτέο το ... "..." ή "..." προς εγκατάσταση ακτημόνων καλλιεργητών, γηγενών και προσφύγων, της Κοινότητας ... και με την υπ' αριθμ. .../23-5- 1931 απόφαση του Υπουργού Γεωργίας, που εκδόθηκε δυνάμει του άρθρου 59 του τότε

ισχύοντος Αγροτικού Νόμου, επιτράπηκε η πρόοδος της διαδικασίας της απαλλοτριώσεως, όλων των αγροκτημάτων, που τελούσαν υπό απαλλοτρίωση στη χώρα, χωρίς προηγούμενη καταμέτρηση και σχεδιάγραμμα, προκειμένου να αντιμετωπισθεί το οξύτατο πρόβλημα που αντιμετώπιζε η χώρα για την αποκατάσταση των ακτημόνων, γηγενών και προσφύγων από τη Μικρά Ασία και για το λόγο ότι κατά το χρόνο εκείνο οι τεχνικές υπηρεσίες αυτής ήταν ολιγάριθμες και τα τεχνικά μέσα ανεπαρκή. Στα πλαίσια των ως άνω υπουργικών αποφάσεων, εκδόθηκε η υπ' αριθμ. ...-9-1931 απόφαση της Επιτροπής Απαλλοτριώσεων νομού Χαλκιδικής. Κατά τη δημόσια συνεδρίαση αυτής δεν παραστάθηκε ούτε η ενάγουσα Ι. Μονή, ούτε το Ελληνικό Δημόσιο, ούτε βέβαια η πρώτη κατέθεσε οποιοδήποτε τίτλο κυριότητας του αγροκτήματος. Η επιτροπή, μακροσκοπικά, προσδιόρισε ότι το υπό απαλλοτρίωση ...ο ορίζεται ανατολικά με κτηματική περιοχή του χωρίου ..., προς νότο με θάλασσα (κόλπον ...), προς δυσμάς με κτηματική περιοχή του ... και προς βορά με κτηματική περιοχή του αυτού ... και με κτηματικές περιοχές των χωρίου ... και υπολόγισε, ομοίως, μακροσκοπικά, ήτοι χωρίς εμβαδομέτρηση και τοπογράφηση, τη συνολική έκταση του αγροκτήματος "... σε 6.450 στρέμματα και την κατένειμε σε επτά κατηγορίες: 1) καλλιεργούμενη και καλλιεργήσιμη μαζί με τον αμπελότοπο και την περιλαμβανομένη δασώδη έκταση, η οποία αποτελούνταν από μικρά τεμάχια, που είχαν κριθεί από τη δασική υπηρεσία εκχερσωτέα, περίπου 1.450 στρεμμάτων, 2) δασώδεις μικρές εκτάσεις, που παρεμβάλλονται και δύνανται να χρησιμοποιηθούν για βοσκή και για εμβολιασμό άγριων ελαιόδεντρων, περίπου 1.850 στρεμμάτων, 3) δάσος καλώς συγκροτημένο από πεύκα και βραχύκορμα δέντρα, το οποίο κείται άνωθεν της θέσεως ... και προς τα κτηματικά όρια ...- ..., περίπου 3.000 στρεμμάτων, 4) χώρο που καταλαμβάνουν τα κτίρια του ..., 15 στρεμμάτων, 5) χώρο που καταλαμβάνει ο προσφυγικός συνοικισμός, περίπου 50 στρεμμάτων, 6) χώρο στην παραλία που καταλαμβάνεται από το ελαιοτριβείο Σ. με την περιοχή του, 6 στρεμμάτων και 7) χώρο που καταλαμβάνεται από οδούς και ρεύματα, περίπου 72 στρεμμάτων. Από την παραπάνω συνολική έκταση του ..., η οποία όπως, ήδη, αναφέρθηκε δεν είχε καταμετρηθεί ούτε τοπογραφηθεί, η Επιτροπή με την ίδια απόφαση της, εξείρεσε από την απαλλοτρίωση: α) το δάσος του ..., αποτελούμενο από πεύκα και πυκνά βραχύκορμα δένδρα, κείμενο άνωθεν της τοποθεσίας ... προς τα κτηματικά όρια ..., ..., β) τα κτίρια του ... (κατοικίες μοναχών, κατοικίες προσωπικού, σταύλο, αχυρώνα, μαγειρείο, φούρνο, αποθήκες ελαίων και σιτηρών, ελαιοτριβείο και εκκλησία) με την αιτιολογία ότι δε χρειαζόνταν στους αποκαθιστάμενους γηγενείς και πρόσφυγες και κήρυξε απαλλοτριωτέα όλη την υπόλοιπη έκταση του ..., ενώ έκρινε διατηρητέες τις οδικές και υδατικές σχέσεις,

αναφέρει δε ότι "...καθιεροί κοινή χρήση υπέρ πάντων των αποκαθισταμένων γηγενών και προσφύγων, των συνοικισμών πλήρων τόπων, Σχολείου, εκκλησίας, Νεκροταφείου, οδών, ρευμάτων, και βοσκήσιμου εκτάσεως και δημιουργεί δουλειάν ξηλεύσεως επί του εξαι- ρουμένου της απαλλοτριώσεως δάσους...". Με τις παραπάνω σκέψεις η επιτροπή, αφού αφείρεσε όσα "είχε εξαιρέσει της απαλλοτριώσεως, την υπόλοιπη έκταση μαζί με τα ήμερα και άγρια ελαιόδεντρα που υπήρχαν σε αυτήν, κατένειμε στις κάτωθι κατηγορίες: α) χώρο συνοικισμού προσφύγων με την έκταση αυτού και πέριξ προς την παραλία, την οποία προσδιόρισε σε 102 στρέμματα, β) γαίες καλλιεργούμενες και καλλιεργήσιμες, μετά των παρεμβαλλόμενων προς εκχέρσωση μικρών δασικών εκτάσεων, την οποία προσδιόρισε σε 1.404 στρέμματα, γ) δασώδεις μικρές εκτάσεις, που μπορούν να χρησιμοποιηθούν ως βοσκήσιμες ή για εκκεντρισμό αγριελαιών, την οποία προσδιόρισε σε 1850 στρέμματα και δ) σε οδούς και ρέματα, την οποία προσδιόρισε σε 79 στρέμματα, καθώς και των 10.000 περίπου ελαιοδένδρων, που βρίσκονταν διασπαρμένα στις άνω εκτάσεις και την απαλλοτρίωσε, σύμφωνα με τα άρθρα 2, 10 και 11 του τότε ισχύοντος Αγροτικού Νόμου, για την αποκατάσταση των ακτημόνων καλλιεργητών, γηγενών και προσφύγων του συνοικισμού και για έργα κοινής ωφελείας των αποκαθισταμένων, με την επιφύλαξη ότι εφόσον η έκταση προκύψει μεγαλύτερη ή μικρότερη από την υπολογισθείσα θα αυξομειωθεί και ο κλήρος των αποκαθισταμένων αναλογικά. Με την ίδια απόφαση αποκαταστάθηκαν δύο γηγενείς γεωργοί, σε καθένα των οποίων παραχωρήθηκε κλήρος αποτελούμενος από 25 στρέμματα καλλιεργήσιμων αγρών, οικόπεδο 1 στρέμματος και 36 στρέμματα βοσκήσιμης έκτασης, κρίθηκαν δικαιούχοι αποκατάστασης 42 οικογένειες προσφύγων, που είχαν εγκατασταθεί υπό της αρμόδιας υπηρεσίας (Ε.Α.Π) και αποτελούσαν 50 γεωργικούς κλήρους, ο δε Ν. Σ., που είχε ιδρύσει ελαιοκομική βιομηχανία (ελαιοτριβείο) σε έκταση 3 στρεμμάτων αντί της αρχικά καταληφθείσας των 6 στρεμμάτων και παραχωρήθηκαν στο Ελληνικό Δημόσιο, ως διάδοχο της Ε.Α.Π. 1. οι γαίες με τις εκχερσωτέες εκτάσεις για κλήρους προσφύγων, Σχολείου και εφημερίου, το εμβαδόν της οποίας προσδιόρισε σε 1.354 στρ., 2. χώρος του συνοικισμού και για επέκταση αυτού, οικόπεδα, οικόπεδα σχολείου, εκκλησίας, χώρος νεκροταφείου, κοινός αλωνότοπος και χώρος ελαιοκομίας, το εμβαδόν της οποίας προσδιόρισε σε 100 στρ., 3. Οδοί και ρέματα, το εμβαδόν των οποίων προσδιόρισε σε 79 στρ., 4. Βοσκήσιμη και για εκκεντρισμό έκταση, το εμβαδόν της οποίας προσδιόρισε σε 1778 στρ., και συνολικά 3.311 στρ. (βλ. σελ. 9 και 10 του σκεπτικού και το διατακτικό της απόφασης σελ. 16 επ.). Δηλαδή, αποδεικνύεται ότι η ως άνω επιτροπή αποφάσισε, χωρίς να προηγηθεί λεπτομερής εμβαδομέτρηση,

τοπογράφηση της περιοχής και έλεγχος των τίτλων κυριότητας, να απαλλοτριώσει ολόκληρο το ακίνητο ... , το οποίο θα διένειμε στους πρόσφυγες προς αγροτική τους αποκατάσταση και να εξαιρέσει αυτής [απαλλοτρίωσης] μόνο το τμήμα του ακινήτου επί του οποίου υπήρχαν τα κτίρια της ενάγουσας καθώς και το συγκροτημένο δάσος πλησίον της Μονής, υπολόγισε δε μακροσκοπικά την επιφάνεια του ..., την οποία προσδιόρισε σε συνολικό εμβαδό 6.450 στρέμματα και με τον ίδιο τρόπο προσδιόρισε ως επιφάνεια των εξαιρούμενων εκτάσεων της απαλλοτρίωσης, ήτοι το συγκροτημένο δάσος και τα κτίρια της μονής, σε 3.000 και 15 στρέμματα αντίστοιχα και όλη την υπόλοιπη έκταση του ..., δηλαδή αυτήν που απαλλοτρίωσε, προσδιόρισε σε 3.435 στρέμματα. Ο εν λόγω όμως αριθμητικός προσδιορισμός αποδείχθηκε λανθασμένος, καθόσον κατά την καταμέτρηση, που έγινε το αμέσως επόμενο έτος 1932, από τοπογραφικό συνεργείο της Διεύθυνσης Γεωργίας, προέκυψε ότι το συνολικό εμβαδόν του ... ανέρχεται σε 20.368,375 στρέμματα και όχι σε 6.450 στρέμματα, το δε εμβαδόν του δάσους σε 7.367,195 στρέμματα και όχι σε 3.000 στρέμματα, όπως εσφαλμένα είχε υπολογίσει, αντίστοιχα, η Επιτροπή Απαλλοτριώσεων. Έτσι, η παραπάνω επιτροπή Απαλλοτριώσεων Χαλκιδικής απαλλοτρίωσε το αγρόκτημα "...", εξαιρούμενου του συγκροτημένου δάσους και των κτιριακών εγκαταστάσεων της μονής, αδιάφορου όντος του ακριβούς εμβαδού αυτών, το οποίο θα προσδιοριζόταν ακολούθως, για το λόγο αυτό, άλλωστε, προσδιόρισε αρχικά την επιφάνεια όλου του ..., ακολούθως, προσδιόρισε την επιφάνεια των εξαιρεθέντων (δάσος-κτίρια) και, τέλος, προσδιόρισε την απαλλοτριωθείσα έκταση ως το αριθμητικό υπόλοιπο που προκύπτει από την μαθηματική πράξη της αφαίρεσης (σύνολο επιφάνειας μείον επιφάνεια εξαιρεθέντων = επιφάνεια απαλλοτριωθέντων), οι αριθμοί δε που χρησιμοποιήθηκαν ήταν ενδεικτικοί και ήθελαν να καταδείξουν το πασιφανές προς άρση αμφιβολιών ότι η απαλλοτριωθείσα έκταση είναι μεγαλύτερη από την εξαιρεθείσα. Ακολούθως, συντάχθηκε ο κτηματολογικός πίνακας, όπου γίνεται διαχωρισμός του αγροκτήματος σε 93 τεμάχια και καταρτίστηκε το με ημερομηνία 21-12-1932 τοπογραφικό διάγραμμα, όπου το με αριθμ. 1 τεμάχιο χαρακτηρίστηκε ως δάσος με εμβαδόν 17.397,500 στρεμμάτων. Μετά την παραπάνω αποτύπωση του έτους 1932, ακολούθησε αμέσως, προσωρινή διανομή για αγροτική εκμετάλλευση, ενώ έγινε λεπτομερής καταγραφή των κοινόχρηστων πραγμάτων, όπως οδών, βοσκήσιμων εκτάσεων, δασών, ρεμάτων, ελών, πηγών, φρεάτων, πρανών και το έτος 1943 το εμβαδόν του όλου αγροκτήματος υπολογίστηκε σε 20.376,750 στρέμματα, από τα οποία 93,678 στρέμματα αποτελούσαν δρόμους και διαχωρίστηκε εκ νέου το αγρόκτημα σε 680 τεμάχια και εξαιρέθηκε από την απαλλοτρίωση, το συγκροτημένο

δάσος, το οποίο προσδιορίστηκε με αριθμ. ... σε 7.367,195 στρ., καθώς και το υπ' αριθμ. ... τεμάχιο, έκτασης 15.000 τ.μ., και έγινε η οριστική διανομή του έτους 1943, κατά την οποία ο πευκώνας, που αποτυπώνεται στο υπ' αριθμ. ... του προσωρινού κτηματολογικού πίνακα του έτους 1932 διακόπηκε από το δρόμο που οδηγεί από τον ... και εμφανίζεται στο διάγραμμα της οριστικής διανομής, τεμαχισμένος, με αυξ. αριθμ. Το έτος 1959, έγινε συμπληρωματική οριστική διανομή, που κυρώθηκε με την υπ' αριθμ. ...1962 Π.Υ.Σ., συνολικής έκτασης 9.332,941 στρ., από τα οποία 670 τ.μ. και 480 τ.μ. αποτελούσαν δρόμο διανομής. Ειδικότερα, από το τεμάχιο 2 του κτηματολογικού πίνακα του έτους 1943, έκταση 5.853,547 τ.μ., χαρακτηριζόμενο ως δάσος δημιουργήθηκε νέα αρίθμηση αρχόμενη από το αριθμό ... και περατούμενη στον αριθμό ..., από το οποίο, το υπ' αριθμ. ... έκτασης 5.356,496 στρ. χαρακτηρίστηκε ως κοινό δάσος, το υπ' αριθμ. ..., έκτασης 33,062 στρ. χαρακτηρίστηκε ως διαθέσιμο, το υπ' αριθμ, ..., έκτασης 13,375 στρ., χαρακτηρίστηκε ως κοινός πευκώνας, το υπ' αριθμ. ... έκτασης 26,315 στρ., χαρακτηρίστηκε ως κοινό χέρσο και το υπ' αριθμ. έκτασης ... έκτασης 26,875 στρ. χαρακτηρίστηκε ως κοινό δάσος μικράς σημασίας, διανεμήθηκε έκταση 397,374 στρ. και συγκεκριμένα τα τεμάχια ..., ενώ η δασική έκταση ανήλθε σε 5.456,173 (5.853,547-397,374). Από το τεμάχιο ..., έκτασης 1.519,053 στρ. της οριστικής διανομής του έτους 1943, δημιουργήθηκε νέα αρίθμηση, που περιλαμβάνει τα τεμάχια ..., ...-... , από τα οποία τα τεμάχια ... και ..., έκτασης 1.040, 373 και 169, 710 στρ., αντίστοιχα, χαρακτηρίστηκαν ως κοινό δάσος αραιόν, το τεμάχιο ..., έκτασης 17,562 στρ., χαρακτηρίστηκε ως κοινό χέρσο και τα τεμάχια ... έκτασης 5.210 και 3.000 στρ., αντίστοιχα, χαρακτηρίστηκαν ως κοινός πευκώνας, και διανεμήθηκαν τα τεμάχια ..., ενώ η δασική, έκταση ανήλθε σε 1.235,895 στρ. Από το τεμάχιο 400 του κτηματολογικού πίνακα του έτους 1943, έκτασης 148,940 στρ., χαρακτηριζόμενο ως κοινό πρυνές, δημιουργήθηκε νέα αρίθμηση, ήτοι τα τεμάχια ... και ..., από τα οποία, το υπ' αριθμ. ... έκτασης 62,378 στρ. και το υπ' αριθμ. ... έκτασης 53,312 στρ. χαρακτηρίστηκαν ως κοινό πρυνές, και διανεμήθηκε έκταση 33,250 στρ. και συγκεκριμένα τα τεμάχια, ενώ η δασική έκταση ανήλθε σε 115,690 στρ. (148,940-33,250). Από το τεμάχιο ... του κτηματολογικού πίνακα του έτους 1943, έκτασης 37,625 στρ. χαρακτηριζόμενο ως κοινό αραιό δάσος, δημιουργήθηκαν τα τεμάχια ..., από τα οποία το υπ' ... έκτασης 9,750 στρ. χαρακτηρίστηκε ως χέρσο, ενώ διανεμήθηκαν τα τεμάχια ..., έκτασης 27,875 στρ. (37,625-27,875). Από το τεμάχιο ... του κτηματολογικού πίνακα του έτους 1943, έκτασης 224,227 στρ. χαρακτηριζόμενο ως κοινό αραιό δάσος, δημιουργήθηκαν τα τεμάχια ..., από τα οποία, το υπ' ... έκτασης 0,250 στρ. χαρακτηρίστηκε ως κοινό

χέρσο, ενώ διανεμήθηκαν τα τεμάχια ..., ..., έκτασης 129,750 στρ. (...). Από το τεμάχιο ... κτηματολογικού πίνακα του έτους 1943, έκτασης 25,825 στρ. χαρακτηριζόμενο ως κοινό αραιό δάσος, δημιουργήθηκαν τα τεμάχια ..., τα οποία διανεμήθηκαν εξ ολοκλήρου στους δικαιούχους. Από το τεμάχιο του κτηματολογικού πίνακα του έτους 1943, έκτασης 1.515,036 στρ. χαρακτηριζόμενο ως κοινό αραιό δάσος, δημιουργήθηκαν τα τεμάχια ..., από το οποία το υπ' αριθμ. ... έκτασης 945,983 στρ. και το υπ' αριθμ. ..., έκτασης 1,000 στρ. χαρακτηρίστηκαν ως κοινό αραιό δάσος, ενώ διανεμήθηκαν τα τεμάχια ..., έκτασης 568,053 στρ. και απέμεινε έκταση 946,983 στρ. δάσους (1.515,037-568,053). Το έτος 1963, έλαβε χώρα τρίτη συμπληρωματική διανομή, που κυρώθηκε με την .../1969 απόφαση του Νομάρχη Χαλκιδικής, με την οποία διανεμήθηκε έκταση 41,375 στρ., που χαρακτηρίστηκε αγρός και συγκεκριμένα τα τεμάχια ..., ενώ 312,00 τ.μ, αποτελούσαν κοινό δρόμο της διανομής. Με την υπ' αριθμ. .../27-10-1996 απόφαση του Νομάρχη Χαλκιδικής, που δημοσιεύθηκε στο ΦΕΚ 746/18-12-1966, τεύχος Β' , και μεταγράφηκε νόμιμα, στις 15-11-1979, στον τόμο ... και αριθμό ... των βιβλίων του Υποθηκοφυλακείου ..., μεταβιβάστηκε η κυριότητα και νομή στην Κοινότητα ..., της οποίας καθολική διάδοχος είναι ο εναγόμενος Δήμος, των ακόλουθων τεμαχίων:

1. υπ' αριθμ. ... τεμάχιο, εμβαδού 2,938 στρ., που αποτελούσε κοινό ελαιοτριβείο της διανομής του έτους 1943,
2. υπ' αριθμ. ... τεμάχιο, εμβαδού 9,562 στρ., που αποτελούσε κοινό άλσος της διανομής του έτους 1943,
3. υπ' αριθμ. ... τεμάχιο, εμβαδού 0,437 στρ., που αποτελούσε κοινό χέρσο της διανομής του έτους 1943,
4. υπ' αριθμ. ... τεμάχιο, εμβαδού 1,625 στρ., που αποτελούσε κοινό χέρσο της διανομής του έτους 1943,
5. υπ' αριθμ. ... τεμάχιο, εμβαδού 1,125 στρ., που αποτελούσε κοινό χέρσο της διανομής του έτους 1943,
6. υπ' αριθμ. ... τεμάχιο, εμβαδού 0,750 στρ., που αποτελούσε κοινό χέρσο της διανομής του έτους 1943,
7. υπ' αριθμ. ... τεμάχιο, εμβαδού 4,063 στρ., που αποτελούσε κοινό χέρσο της διανομής του έτους 1943,
8. υπ' αριθμ. ... τεμάχιο, εμβαδού 2,250 στρ., που αποτελούσε κοινό πευκώνα της διανομής του έτους 1943,
9. υπ' ... τεμάχιο, εμβαδού 1,000 στρ., που αποτελούσε κοινό χέρσο της διανομής του έτους 1943,
10. υπ' αριθμ. ... τεμάχιο, εμβαδού 17.562 στρ., που χαρακτηρίστηκε κοινό χέρσο της διανομής του έτους 1943,
11. υπ' ... τεμάχιο, εμβαδού 9,750 στρ., που αποτελούσε κοινό χέρσο της διανομής του έτους 1943,
12. υπ' αριθμ. ... τεμάχιο, εμβαδού 0,250 στρ., που χαρακτηρίστηκε χέρσο της διανομής του έτους 1943,
13. υπ' ... τεμάχιο, εμβαδού 1,000 στρ., που χαρακτηρίστηκε χέρσο της διανομής του έτους 1943,
14. υπ' αριθμ. ... τεμάχιο, εμβαδού 8,875 στρ., που αποτελούσε έλος της διανομής του έτους 1943,
15. υπ' αριθμ. ... τεμάχιο, εμβαδού 23,565 στρ., που

αποτελούσε έλος της διανομής του έτους 1943, 16. υπ' αριθμ. ... τεμάχιο, εμβαδού 8,688 στρ., που αποτελούσε έλος της διανομής του έτους 1959, 17. υπ' αριθμ. ... τεμάχιο, εμβαδού 8,125 στρ., που χαρακτηρίστηκε δάσος της διανομής του έτους 1943, 18. υπ' αριθμ. ... τεμάχιο, εμβαδού 169,750 στρ., που χαρακτηρίστηκε δάσος της διανομής του έτους 1959, 19. υπ' ... τεμάχιο, εμβαδού 17,875 στρ., που αποτελούσε κοινό αλωνότοπο της διανομής του έτους 1943, 20. υπ' αριθμ. ... τεμάχιο, εμβαδού 75,288 στρ., που αποτελούσε κοινό δρόμο της διανομής του έτους 1943, 21. υπ' αριθμ. ... τεμάχιο, εμβαδού 4,063 στρ., που αποτελούσε κοινό δρόμο της διανομής του έτους 1943, 22. υπ' αριθμ. ... τεμάχιο, εμβαδού 2,062 στρ., που αποτελούσε κοινό δρόμο της διανομής του έτους 1943, 23. υπ' αριθμ..... τεμάχιο, εμβαδού 2,875 στρ., που αποτελούσε κοινό δρόμο της διανομής του έτους 1943, 24. υπ' ... τεμάχιο, εμβαδού 1,250 στρ., που αποτελούσε κοινό δρόμο της διανομής του έτους 1943, 25. υπ' ... τεμάχιο, εμβαδού 0,840 στρ., που αποτελούσε κοινό δρόμο της διανομής του έτους 1943, 26. υπ' ... τεμάχιο, εμβαδού 0,670 στρ., που αποτελούσε κοινό δρόμο της διανομής του έτους 1959, 27. υπ' ... τεμάχιο, εμβαδού 0,480 στρ., που αποτελούσε κοινό δρόμο της διανομής του έτους 1959, 28. έκταση εμβαδού 8,922 στρ., που αποτελούσε κοινό δρόμο της διανομής του έτους 1959, 29. έκταση εμβαδού 0,312 στρ. που αποτελούσε κοινό δρόμο της διανομής του έτους 1959, 30. υπ' αριθμ. ... τεμάχιο, εμβαδού 2,250 στρ., που αποτελούσε το νεκροταφείο της διανομής του έτους 1943, 31. υπ' αριθμ. ... τεμάχιο, εμβαδού 0,370 στρ., που αποτελούσε κοινό φρέαρ της διανομής του έτους 1943, 32. υπ' αριθμ. ... τεμάχιο, εμβαδού 0,563 στρ., που αποτελούσε κοινό φρέαρ της διανομής του έτους 1943, 33. υπ' αριθμ. ... τεμάχιο, εμβαδού 29,512 στρ., που αποτελούσε κοινό ρέμα της διανομής του έτους 1943, 34. υπ' αριθμ. ... τεμάχιο, εμβαδού 14,045 στρ., που αποτελούσε κοινό ρέμα της διανομής του έτους 1943, 35. υπ' αριθμ. ... τεμάχιο, εμβαδού 11,188 στρ., που αποτελούσε κοινό ρέμα της διανομής του έτους 1943, 36. υπ' αριθμ. ... τεμάχιο, εμβαδού 8,813 στρ., που αποτελούσε κοινό ρέμα της διανομής του έτους 1943, 37. υπ' αριθμ. τεμάχιο, εμβαδού 20,878 στρ., που αποτελούσε κοινό ρέμα της διανομής του έτους 1943, 38. υπ' αριθμ. ... τεμάχιο, εμβαδού 1,875 στρ., που αποτελούσε κοινό ρέμα της διανομής του έτους 1943, 39. υπ' αριθμ. ... τεμάχιο, εμβαδού 62,378 στρ., που αποτελούσε κοινό πρανές της διανομής του έτους 1959, 40. υπ' αριθμ. ... τεμάχιο, εμβαδού 53,312 στρ., που χαρακτηρίστηκε πρανές της διανομής του έτους 1959, 41. υπ' ... τεμάχιο, εμβαδού 436,180 στρ., που χαρακτηρίστηκε πευκώνας της διανομής του έτους 1943, 42. υπ' ... τεμάχιο, εμβαδού 12,687 στρ., που χαρακτηρίστηκε πευκώνας της διανομής του έτους 1943, 43. υπ' ... τεμάχιο, εμβαδού 145,492 στρ., χαρακτηρίστηκε πευκώνας

της διανομής του έτους 1943, 44. υπ' αριθμ. ... τεμάχιο, εμβαδού 23,500 στρ., που χαρακτηρίστηκε πευκώνας της διανομής του έτους 1943, 45. υπ' ... τεμάχιο, εμβαδού 13,375 στρ., που χαρακτηρίστηκε πευκώνας της διανομής του έτους 1959, 46. υπ' ... τεμάχιο, εμβαδού 5,210 στρ., που χαρακτηρίστηκε πευκώνας της διανομής του έτους 1959, και 47. υπ' ... τεμάχιο, εμβαδού 3,000 στρ., που χαρακτηρίστηκε πευκώνας της διανομής του έτους 1959. Και, τέλος, το έτος 1969, έγινε τέταρτη διανομή εκτάσεων, που κυρώθηκε με το ν. 1189/1972 και διανεμήθηκαν τα με αριθμ. ... τεμάχια καθώς και ... τεμάχιο, συνολικής έκτασης 7.356,977 στρ., από τα οποία 7,969 στρ. αφορούσαν σε δρόμους διανομής. Προηγουμένως όμως η ενάγουσα είχε ασκήσει, ενώπιον του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Χαλκιδικής, την από 17-3-1964 και με αριθμό κατάθεσης ...1964 αγωγή κατά του Ελληνικού Δημόσιου, με την οποία ζητούσε να αναγνωρισθεί κυρία των υπ' αριθμ. ..., ... τεμαχίων των αναφερομένων στο καταρτισθέν τοπογραφικό διάγραμμα και κτηματολογικό πίνακα της οριστικής διανομής των, δια της υπ' αριθμ. ...25-9- 1925 αποφάσεως του Υπουργού Γεωργίας και της υπ' αριθμ. .../1931 αποφάσεως της Επιτροπής Απαλλοτριώσεων Χαλκιδικής, απαλλοτριωθέντων γαιών του αγροκτήματος ... (...) Χαλκιδικής, επικαλούμενη ότι το Ελληνικό Δημόσιο αμφισβήτησε την κυριότητα της επί των παραπάνω ακινήτων. Επί της αγωγής αυτής εκδόθηκε η υπ' αριθμ. 270/1966 απόφαση του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Χαλκιδικής, κατά την τακτική διαδικασία, με την οποία η αγωγή απορρίφθηκε ως ουσία αβάσιμη αναφορικά με το υπ' αριθμ. ... τεμάχιο [γιατί κρίθηκε ότι διενεμήθη και κατέχεται από τρίτους ιδιώτες, οι οποίοι το εκχέρσωσαν] και έγινε δεκτή ως ουσία βάσιμη κατά τα λοιπά και αναγνωρίστηκε το δικαίωμα κυριότητας της ενάγουσας στα υπ' αριθμ. ..., ... τεμάχια του αγροκτήματος ... "...", συνολικού εμβαδού 8.080,486 στρ., τα οποία αποτελούσαν δάσος. Η ανωτέρω απόφαση εφεσιβλήθηκε και από τα δύο διάδικα μέρη (ενάγουσα και Ελληνικό Δημόσιο) και εκδόθηκε η υπ' αριθμ. 247/1968 απόφαση του Εφετείου Θεσσαλονίκης, η οποία, αφού συνεκδίκασε τις αντίθετες εφέσεις, δέχτηκε αυτές τυπικά και τις απέρριψε κατ' ουσίαν και, επομένως, η άνω απόφαση του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Χαλκιδικής κατέστη τελεσίδικη. Ακολουθώντας το Ελληνικό Δημόσιο άσκησε αναίρεση κατά της ως άνω εφετειακής απόφασης και εκδόθηκε η υπ' αριθμ. 679/1970 απόφαση του Αρείου Πάγου, με την οποία και απορρίφθηκε. Κατά τα διαλαμβανόμενα στις ως άνω αποφάσεις, η ενάγουσα κατέστη κυρία των παραπάνω τεμαχίων δυνάμει χρυσόβουλλου του έτους .../1448 του Ι. του Π. και των οθωμανικών τίτλων, και, συγκεκριμένα φερμανίου του Σουλτάνου Σ. του έτους 1526, φερμανίου του Σουλτάνου Μ. του έτους 1752 και τα τεμάχια αυτά εξαιρέθηκαν υπέρ της ενάγουσας,

ως κυρίας, δυνάμει των προαναφερόμενων τίτλων κυριότητας, της απαλλοτρίωσης που έλαβε χώρα με την υπ' αριθμ. ...1924 απόφαση του Υπουργού Γεωργίας που δημοσιεύθηκε στο ΦΕΚ 87 (τεύχος Β') 127-9-1924, κατά το ισχύον τότε άρθρο 37 του Αγροτικού Κώδικα, για την αποκατάσταση ακτημόνων καλλιεργητών (γηγενών και προσφύγων, του αγροκτήματος (...)) "...", το οποίο βρίσκεται στην περιοχή Συνεπώς η ενάγουσα, όπως κρίθηκε, με δύναμη δεδικασμένου, με την υπ' αριθμ. 270/1966 απόφαση του Πολυμελούς Πρωτοδικείου, είναι κυρία των υπ' ..., ..., ... επιδίκων τεμαχίων, τα οποία ταυτίζονται με τα ίδια ενάρριθμα τεμάχια για τα οποία εκδόθηκε η ως άνω απόφαση, καθώς και των υπ' αριθμ. ..., ..., ... επιδίκων τεμαχίων [με αύξοντα αντίστοιχο αριθμό στο αιτητικό της αγωγή ...], Ειδικότερα, ως προς τα τελευταία εννέα τεμάχια λεκτέα τα εξής αναφορικά με τη σχέση τους με τα αναφερόμενα με αριθμούς ... λοιπά ακίνητα στην προαναφερθείσα απόφαση: 1. το υπ' ... επίδικο τεμάχιο, έκτασης 13,375 στρ., που χαρακτηρίστηκε πευκώνας, είναι τμήμα του υπ' αριθμ.... τεμαχίου, το υπ' ... επίδικο τεμάχιο, έκτασης 17,562 στρ., που χαρακτηρίστηκε χέρσο, είναι επίσης τμήμα του υπ' ... τεμαχίου, το υπ' αριθμ. ... επίδικο τεμάχιο, έκτασης 169,710 στρ., που χαρακτηρίστηκε δάσος αραιόν, είναι επίσης τμήμα του υπ' ... τεμαχίου, 4. το υπ' ... επίδικο τεμάχιο έκτασης 5,210 στρ., είναι επίσης τμήμα του υπ' ... τεμαχίου, το υπ' ... επίδικο τεμάχιο, έκτασης 3.000 στρ., που χαρακτηρίστηκε πευκώνας, είναι επίσης τμήμα του υπ' ... τεμαχίου, δηλαδή από κατάτμηση του τελευταίου προήλθαν τα ως άνω τέσσερα τεμάχια, υπό στοιχεία το υπ' αριθμ. ... επίδικο τεμάχιο, έκτασης 62,378 στρ., που χαρακτηρίστηκε ως πρανές κοινόν, είναι τμήμα του υπ' ... τεμαχίου, το υπ' ... επίδικο τεμάχιο, έκτασης 53,312 στρ., είναι επίσης τμήμα του υπ' ... τεμαχίου, δηλαδή από κατάτμηση του τελευταίου προήλθαν τα ως άνω δύο τεμάχια, υπό στοιχεία.... το υπ' ... επίδικο τεμάχιο, έκτασης 0,250 στρ., που χαρακτηρίστηκε ως χέρσο, είναι τμήμα του υπ' αριθμ. ... τεμαχίου και το υπ' ... τεμάχιο, έκτασης 1,00 στρ., που χαρακτηρίστηκε χέρσο κοινό, είναι τμήμα του υπ' ... τεμαχίου. Αντίθετα, το υπ' ... επίδικο τεμάχιο, έκτασης 8,688 στρ., είναι τμήμα του υπ' ... τεμαχίου της οριστικής διανομής του έτους 1943, αποτελούσε έλος και δεν αποτελούσε τμήμα ... όπως αβάσιμα ισχυρίζεται η ενάγουσα.

Συνεπώς, η δικαιοπάροχος του εναγομένου, Κοινότητα ..., δεν κατέστη κυρία των επιδίκων τεμαχίων ..., δηλαδή 14 τεμαχίων, τα οποία της παραχωρήθηκαν με την υπ' αριθμ. .../1966 ως άνω απόφαση του Νομάρχη Χαλκιδικής, για το λόγο ότι το Ελληνικό Δημόσιο, κατά το χρόνο της μεταβίβασης, δεν ήταν κύριο αυτών>. Με βάση αυτά που δέχτηκε και, έτσι, που έκρινε το Εφετείο δεν παραβίασε ευθέως ή εκ

πλαγίου τις ως άνω ουσιαστικού δικαίου διατάξεις που εφάρμοσε, ενόψει και των παραδοχών της ότι με δύναμη δεδिकाσμένου, που προκύπτει από την 270/1966 τελεσίδικη απόφαση του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Χαλκιδικής κρίθηκε ότι στην κυριότητα της αναιρεσίβλητης ανήκουν τα 14 ακίνητα που προαναφέρονται. Οι αιτιολογίες που διέλαβε ήταν πλήρεις και σαφείς και χωρίς αντιφάσεις, έτσι ώστε να καθιστούν εφικτό τον αναιρετικό έλεγχο ως προς την ορθή εφαρμογή των ως άνω διατάξεων που εφάρμοσε το Εφετείο. Επομένως ο τέταρτος λόγος της αίτησης ανάρσεσης από τους αριθμούς 1 και 19 του άρθρου 559 ΚΠολΔικ είναι αβάσιμος. Ο έκτος λόγος της ανάρσεσης κατά τον οποίο « όλως εσφαλμένως το Εφετείο μας καταδίκασε στα δικαστικά έξοδα της ενάγουσας των δυο βαθμών δικαιοδοσίας, καθώς ακόμη και μετά την μερική αποδοχή της αγωγής και την απόρριψη της παρεμβάσεως έπρεπε να συμψηφίσει αυτά λόγω του ιδιαίτερας δύσκολου αντικειμένου της δίκης και της ιδιαίτερης δυσχέρειας που εμφανίζει η ερμηνεία των σχετικών διατάξεων» δεν θεμελιώνεται στον αριθμό 1 του άρθρου 559 ΚΠολΔικ και είναι απορριπτέος ως απαράδεκτος, διότι η σχετική κρίση του Δικαστηρίου της ουσίας είναι ανέλεγκτη . Κατ' ακολουθία των ανωτέρω πρέπει να απορριφθεί η αίτηση ανάρσεσης και να καταδικαστεί ο αναιρεσείων στα δικαστικά έξοδα της αναιρεσίβλητης κατά το νόμιμο αίτημα αυτής [ΚΠολΔικ 176, 183, 191 παρ. 2], μειωμένα, όμως σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 281 του ν. 3463/2006.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΑΠΟΡΡΙΠΤΕΙ την από 6-10-2014 αίτηση ανάρσεσης της 2290/2013 απόφασης του Εφετείου Θεσσαλονίκης. Και

ΚΑΤΑΔΙΚΑΖΕΙ τον αναιρεσείοντα στα δικαστικά έξοδα της αναιρεσίβλητης, τα οποία ορίζει στο ποσό των εξακοσίων [600] ευρώ.

ΚΡΙΘΗΚΕ, αποφασίσθηκε στην Αθήνα, στις 15 Μαρτίου 2017.

ΔΗΜΟΣΙΕΥΘΗΚΕ σε δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του, στην Αθήνα, στις 5 Απριλίου 2017.

Ο ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ